

МІСТЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Ч. 1 (21)

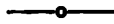
1967

Рік XI

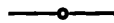

“МІСІЯ УКРАЇНИ”

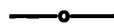
орган Головної Управи
СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ
Квартальник

MISSION OF UKRAINE
published by
The Association for the Liberation of Ukraine
Quarterly

MISSION UKRAINE
Herausgeber
Bund zur Befreiung der Ukraine
Vierteljährlich

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

	За 4 числа	За 2 чис. Окреме чис.	
Австралія —	\$1.40	70 цнт.	35 цнт.
Австрія —	36 шіл.	18 шіл.	9 шіл.
Англію —	0:10:0	0:5:0	0:2:6
Аргентина —	72 пез.	36 пез.	18 пез.
Бельгія —	80 фр.	40 фр.	20 фр.
Бразилія —	28 крз.	14 крз.	7крз.
Венецуеля —	4,80 бол.	2,40 бол.	1,20 бол.
Німеччина —	4 н. м.	2 н. м.	1 н. м.
Нова Зеландія —	0:10:0	0:5:0	0:2:6
ЗСА і Канада —	\$1.60	80 цнт.	40 цнт.
Парагвай —	20 гвр.	10 гвр.	5. гвр.
Франція —	7,2 ф.ф.	3,6 ф.ф.	1,8 ф.ф.
Швеція —	6 кр.	3 кр.	1,5 кр.

Замовлення на передплату й грошеві перекази
слати на адресу:

MISSION OF UKRAINE
Box 51, Postal Station “C”
Toronto 3, Ontario, Canada

НА ОБКЛАДИНЦІ:

Проф. Лев Добрянський — голова Державного Комітету для відзначення Тижня Поневоленних Народів і Президент Українського Конгресового Комітету Америки й д-р Валентина Калинник — секре-

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Редакція застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову. Статті підписані авторами, не обов'язково висловлюють погляди чи становище редакції. Анонімних матеріалів і статей не поміщуємо. Передрук дозволений за поданням джерела.

Матеріали до друку слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York, N. Y., 10003, U.S.A.

З М І С Т :

Відбувся Перший Світовий Конгрес Вільних - Українців	1
Коломийський сепаратизм на СКВУ	2
Спілка Визволення України	3
Слово до Українського Народу	5
Орест Ховайло — Події і висновки	8
СВУ відкликала заяву з УНРади	10
Дмитро Ярмо — Від оборони до наступу	11
Відбулося пікетування советської амбасадки ..	14
М. Трихрест — “В своїй хаті — своя правда, і сила, і воля”	15
В. Коваль — Інтелектуальні базикали	17
Дарунок жюетню — втеча Світлани	20
Протикомуністична демонстрація в Нью Йорку	21
Весільні дзвони	22
Конференція у Вашингтоні	23
Тиждень Поневоленних Народів і “кодекс етики”	24
Маніфестація біля статуї Свободи	26
С. Лантух — Могутня маніфестація перед ам- басадкою СССР в Оттаві	29
В. Глазкова виключено з АВПН	32

тар Екзекутиви АВПН від Спілки Визволення Укра-
їни — несуть вінок для зложення біля Статуї Сво-
боди під час Маніфестації, що відбулася 23-го лип-
ня 1967 року на закінчення Тижня Поневоленних
Народів.

МІСІЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Світовий Конгрес Вільних Українців, ідея скликання якого виникла ще в 1930 році, а практична підготовка до його відбуття провадилася з рамени Пан-Американської Української Конференції в останніх сімох роках — нарешті здійснилась.

Конгрес відбувся в днях від 16-го до 19-го листопада ц. р. в Нью-Йорку та своїм перебігом перейшов найсміливіші сподівання й ввійде в історію українців у некомуністичному світі, як найбільше зусилля допомогти поневоленому московським колоніалізмом українському народові в його змаганнях за волю й державну незалежність України.

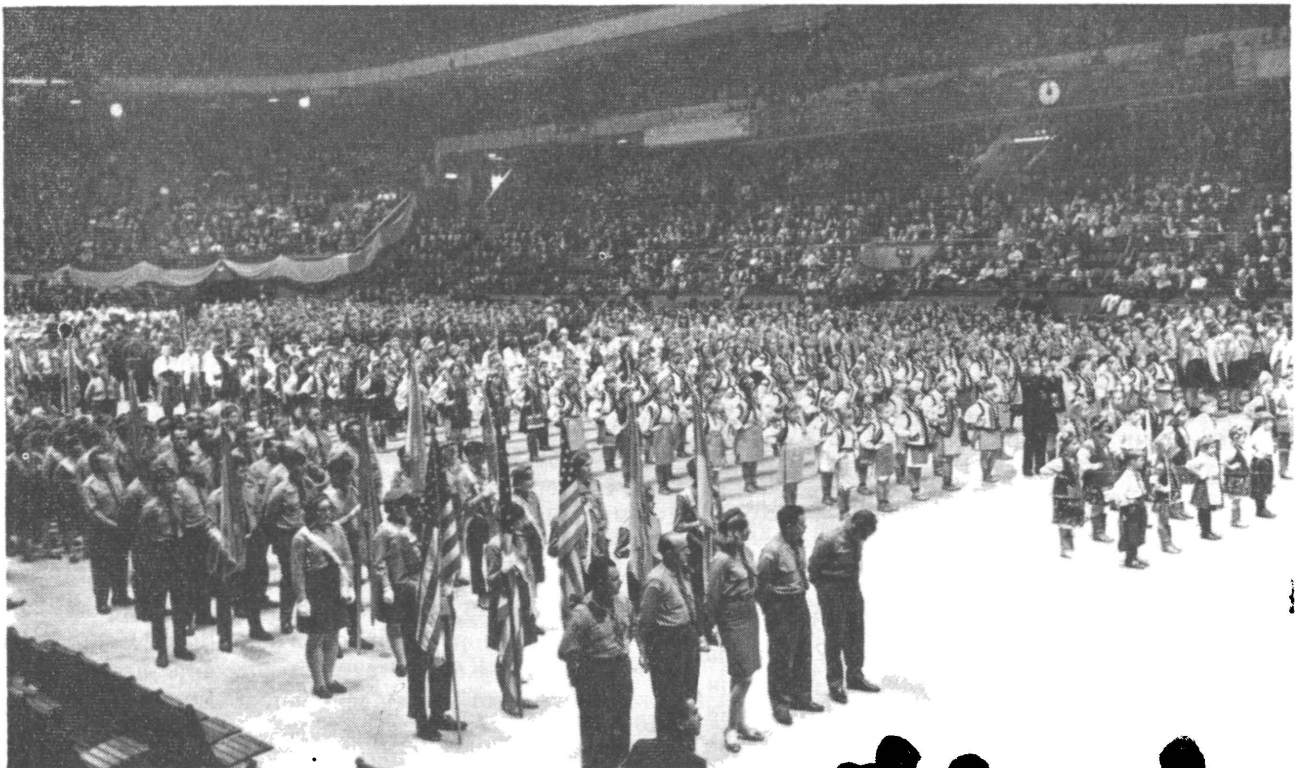
Конгрес відбувся в часі, коли Москва відзначає 50-ліття "жовтневої революції" в Росії, що згідно з московською брехливою пропагандою

принесла поневоленим царською Росією народам "національну й політичну свободу" в т. званому СССР.

Саме цю брехню спростував Конгрес цілим своїм перебігом та великою Маніфестацією, що відбулася під гаслом "За волю України" 18-го листопада в Медісон Сквер Гарден в присутності 10 тисяч осіб. Маніфестацію було завершено демонстраційним походом до будинку советської місії при Об'єднаних Націях.

В демонстрації взяло участь до 3 тисячі осіб з протимосковськими транспарентами, цілі якої були коментовані на телевізії, в радіо й в численній американській пресі, а зокрема в найпоширенішому щоденнику "Нью-Йорк Таймс".

Конгрес вітали представники американського й канадського урядів, поодинокі конгресмени й

Загальний вигляд маніфестації в Медісон Сявер Гарден з нагоди СКВУ, яка відбулася 18-го листопада 1967 року в Нью Йорку.

КОЛОМИЙСЬКИЙ СЕПАРАТИЗМ НА СКВУ

На зовні Світовий Конгрес Вільних Українців відбувся в повній згоді і братолюбії. Всі партії й політичні напрямки за винятком УРДП, що подала офіційну заяву до УККА, що не бере участі в СКВУ, здається ніхто на таку більше не спромігся, хоч відомо, що СКВУ "тихо" бойкотували всі ті, що належать до "Комітету Громадської Єдності".

Однак, не змінив зогрозливих проявів, що виявилися за лаштунками СКВУ і той факт, що Українські Церкви: Католицька, Православна й Євангеліцька проголосили єдиномислиє.

Цим проявом був неприхований коломийський сепаратизм, що його стражем на Конгресі був Ігнат Білинський — центральна фігура Українського Конгресового Комітету Америки на СКВУ, провідний діяч "визвольного фронту" в ЗСА.

Наддніпрянську Україну на Конгресі заступали дві організації: Спілка Визволення України й Союз Земель Соборної України — Селянська Партія. Ці дві організації мають свої клітини в багатьох країнах. СВУ, зголошуючи делегатів на Конгрес виразна зазначила в яких країнах діють її клітини. Таким чином представинки цих організацій повинні були бути покликаними до Президії Конгресу й Маніфестації, але п. І. Білинський і Ко., їх зігнували. Щойно на домагання СВУ її представник був іменований до Президії аж на третій день наради, а Селянська Партія так і не скористала зі свого права.

Відчуваючи, що до Секретаріату СКВУ не буде введено жодного наддніпрянця, Спілка Визволення України, ЗЗСУ-СП і Українська Гетьманська Організація в рямцях Конгресу зійшлися 17-го листопада на Конференцію й винесли відпо-

відні домагання до СКВУ та виставили кандидата від наддніпрянців до майбутнього Секретаріату.

Цю справу було передано через І. Білинського до Президії Конгресу з тим, що представник СВУ проголосить згадане домагання під час нарад, але п. І. Білинський поклав ту справу під "сукно", мотивуючи тим, що "ніякої проблеми соборности не існує", а до того Ваша, мовляв, Конференція не була "зголошена" наперед, тож не має місця, де б можна було вставити виступ з такою заявою. У висліді до Секретаріату СКВУ вибрано 23 особи, а з поміж них ніодного представника від Наддніпрянської України.

В "Зверненні до українців поза Україною сущих", що його прийняв СКВУ в пункті 4-му заготовано:

"Ніякі церковно-релігійні, територіяльні чи політичні різниці не можуть стояти українцям на перешкоді у виконванні їхніх обов'язків супроти Батьківщини".

Але через кілька годин, оце рішення СКВУ було варте торби січки.

Укладаючи списки членів Президії для Бенкету "коломийчани" постаралися, щоб до її складу не потрапили представники СВУ й Селянської Партії.

Отже, було повторене те, що мало місце на нарадах СКВУ. Щоправда один із заповідачів на Бенкеті п. В. Душник, вже після його закінчення, звернувся до СВУ із запитом, чому їх представника не було в Президії, якого він нібито викликав.

Та найбільш ганебного вчинку dokonано тим, що зігноровано присутність на бенкеті Президента Організації Американці за Визволення Поне-

сенатори із ЗСА й Канади, а головну промову в обороні волі й незалежності українського народу виголосив бувший прем'єр канадійського уряду Джан Діфенбейкер.

Конгрес схвалив цілий ряд важливих документів. Між ними: "Меморандум до ОН і урядів некоммуністичних держав", "Резолюції", "Звернення до українців поза Україною сущих", "Перший Маніфест до Українського Народу в Україні і поза її межами в ССРСР та в країнах московського бльоку".

В нарадах СКВУ взяло участь 1003 зареєстровані делегати з таких країн: Австрія 2, Австралія 6, Аргентина 21, Вел. Британія 15, Бельгія 4, Бразилія 6, Венесуеля 4, Італія 1, Голляндія 1, Люксембург 1, Німеччина 12, Франція 8, Чіле 1, Парагвай 1, Швайцарія 1, Канада 224, ЗСА 695.

Реєстраційне Бюро СКВУ записувало тільки делегатів, зголошених перед Конгресом і під час

нього, а не брало під увагу гостей, яких в ході сесій СКВУ було вдвоє більше, — з Нью Йорку та різних міст ЗСА й Канади.

Світовий Конгрес Вільних Українців створив постійну установу СКВУ та її Секретаріат з Президією та Виконавчим Органом на чолі. Статут передбачає, що Світові Конгреси Вільних Українців відбуватимуться щорічно, але Президія Секретаріату та його Виконавчий Орган змінитимуться ротаційно через кожних два роки, змінюючи також осідок Секретаріату. На перших два роки Виконавчий Орган Секретаріату буде в Канаді, а потім перейде на два роки до ЗСА, потім на два роки до Європи.

До першої Президії Секретаріату СКВУ, на президента був вибраний о. д-р Василь Кушнір з Канади, а на Генерального Секретаря Микола Плав'юк теж з Канади.

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ Й СКВУ

Спілка Визволення України до ідеї скликання СКВУ ставилася позитивно, а її клітини в ЗСА і в Канаді приймали найактивнішу участь в роботі Організаційної Комісії, що підготувляла Конгрес.

Як політична організація, СВУ впершу чергу була зацікавлена в тому, щоб СКВУ зайняв тверду й рішучу поставу супроти московського колоніалізму в Україні й щоб його голос почули в Об'єднаних Націях та в урядах всіх країн світу.

І треба ствердити, що ця справа, така прозора для кожного українського патріота натрапляла під час підготовчого періоду на цілий ряд перешкод, що їх чинили зміновіховсько-радянські елементи в Програмовій Комісії, що підлягала Комітету Українців Канади.

Всі ті організації, які під час відбуття СКВУ здобули домінуюче становище в Президії й Секретаріаті, а належать до т. зв. Комітету Громадської Єдності в ЗСА, який на кожному кроці перешкоджав в підготовці до СКВУ, мотивуючи це тим, що мовляв, раз в УККА немає "єдності", то її не може бути й на СКВУ — не раз перетворювали засідання Організаційної Комісії в балаган.

Ці елементи мало що не зірвали влаштування політичної Маніфестації в Нью-Йорку й представникам Спілки Визволення України довелося ставити домагання, що коли КУК в Канаді є проти такої маніфестації то її треба перевести силами самих українців в ЗСА під керівництвом УККА, бо за параваном різних "причин", насправді крилося не бажання зміновіховців "дрочити" Москву, бо це може пошкодити "культ-обмінові", "контактам" і різним зустрічам з "радянськими українцями". Між ними були й такі, що домагалися "запросити" на СКВУ делегацію від УСССР, а протимосковська маніфестація цьому не сприяла.

Таку поставу СВУ підтримали й керівні особи

УККА (п. Й. Лисогір, І. Білінський). І хоч пізніше КУК погодився на влаштування Маніфестації, для СВУ виникла нова проблема, а саме внести до Резолюцій і Меморандуму в англійській мові, що їх мають схвалити делегати СКВУ відповідні точки проти "співіснування" й суттєві доповнення, яких немає в опублікованих вже проєктах згаданих документів.

Ці два документи лишить по собі СКВУ для зовнішнього світу, а тому вони мусять відзеркалювати ясний образ протестаційної Маніфестації, що засуджує московський колоніалізм та його народобивчу практику в Україні.

Представники СВУ ставили також внесок про влаштування протимосковської демонстрації під час відбуття СКВУ, але цю пропозицію тоді відхилено, мотивуючи тим, що її треба узгодити з КУК-ом, тобто з Програмовою Комісією, а до того для такої демонстрації нестане часу.

Однак демонстрація відбулася. Після закінчення Маніфестації в Медісон Сквер Гарден біля 3-ох тисяч українців різних суспільно-громадських і політичних організацій рушили до будинку советської місії при Об'єднаних Націях. Не знати тільки, як це виходить з інформації в "Нью-Йорк Таймсі", чому її привласнила собі Організація Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ)?

На останньому засіданні Організаційної Комісії, представники СВУ запропонували запросити до участі в Маніфестації організацію Американці за Визволення Поневоленних Націй, яка може привести щонайменше 15 національних груп зі своїми прапорами. Вони мали б вийти перед трибуну й заманіфестувати солідарність і спільність інтересів з українським народом. Проти цієї пропозиції заворушився "визвольний фронт", бо це ж була "конкуренція" АБН. Знову були "аргументи" що мовляв програма Маніфестації вже готова, а участь в ній національних груп не пе-

воленних Націй п. Альфреда Корн; представника Мадярської організації "Борців за Свободу" — п. Г. Ловас; представника Кубинського Визвольного Фронту п. Маріо Авгілеру й п. Д. Флоріса, уповноваженого губернатора Стейту Нью-Йорк Нелсона Рокеффеллера. За згодою УККА й Організаційної Комісії по підготовці СКВУ їх запросила до участі в Маніфестації і в Бенкеті Спілка Визволення України, що має з ними постійний контакт в антикомуністичній роботі.

Цей наскрізь ганебний і дикий вчинок тим більше дивний, що для згаданих чужинців Спілка Визволення України одержала від УККА безкоштовні квитки на Бенкет, а п. Й. Лисогір (заступник президента УККА), був з ними позна-

йомлений безпосередньо вже за столом на Бенкеті.

Так на практиці виглядав "спільний фронт" поневоленних Москвою народів про який ми чули від промовців на СКВУ.

В очах чужинців, які демонстративно залишили Бенкет, скомпромітовано не Спілку Визволення України, яка подбала про їх присутність, а всіх українців. Направити цю шкоду можна лише тим, що УККА вишле на адресу організації Американці за Визволення Поневоленних Націй відповідне вибачення. Цього домагається Спілка Визволення України!

Коломийський сепаратизм на СКВУ ще більше поглибив розколинку в еміграційному Збручі.

редбачена і т. п. Натомість було запропоновано, щоб СВУ запросили АВПН і національні групи для яких на Маніфестації буде виділено окремі місця.

Для цих представників СВУ одержала 45 квитків і стільки ж запрошень, які були вислані різним національностям членам АВПН.

Під час Маніфестації представники національних груп займали дві ложі, а між ними були кубинці, білоруси, китайці, мадяри, грузини й інші.

Сподіваних національностей АБН-у на Маніфестації видно не було. Отже змарновано нагоду так потрібної демонстрації єдності поневоєних народів в боротьбі з російським колоніалізмом.

Цей факт треба віднести до поважного недоліку тих, що плянували Маніфестацію, зігнорували активну участь в ній інших національних груп.

До найбільше загадкових позалаштункових торгів на СКВУ належить підбір промовців під час Маніфестації. До останнього дня було відомо, що промовляти мають особи причетні до трьох українських державних актів, а саме: УНР, Гетьманату, Закарпатської України і 30-го червня. Не було жодної мови про те, що ця справа буде підмінена промовами лідерів ЗЧ УН і ОУН мельниківців. На якій підставі надано переваги цим двом організаціям?

На Організаційній Комісії про ці справи ніхто нічого не чув.

Нижче подаємо в скороченні внесок СВУ до Програмової Комісії. При цьому керісні органи СВУ вирішили, що коли внесок не буде прийнятий до уваги, тоді делегація СВУ утримається від голосування на СКВУ за Резолюції і Меморандум.

До Пан-Американської Української Конференції:
УККА — Нью Йорк, ЗСА
КУК — Вінніпег, Канада.

Вельмишановні Панове!

Згідно з листом Президії Пан-Американської Української Конференції з 17-го липня 1967 року та залучених до того матеріалів і анкет в справі Світового Конгресу Вільних Українців надсилаємо "Зголошення участі в СКВУ" нашої організації.

В згаданому листі Ви подали реченець подання наших зауважень, щодо проєктів програмових матеріалів СКВУ.

Хочемо звернути Вашу увагу на дві речі: Меморандум в англійській мові і Резолюції, які на Конгресі не підлягатимуть жодним змінам чи додаткам.

В Меморандумі в точці 1-ій йде мова про ліквідацію УАПЦ в 1930 році.

Але чомусь в цьому ж році поминуте мовчанкою судовий процес над провідним складом Спілки Визволення України. З цим процесом була пов'язана ліквідація УАПЦ. Фактично процесом СВУ за-

початковано тотальне нищення українських інтелектуалістів і Української Академії Наук.

Подання в Меморандумі такого факту, як процес СВУ лише надасть йому більшої документальної вартості, а не просто пропагандивного прийому, що ось мовляв нищено інтелектуальні сили, як це є в точці 3-ій, де не подається жодних цифр, а тому й звучить непереконливо.

Якраз процес СВУ є доказом того, що український народ не пішов на співпрацю з московськими маріонетками УССР, а продовжував боротьбу під проводом СВУ.

Це найкраща відповідь тим, які твердять, що мовляв все "здібне" опинилося в компартії і в комсомолі.

В точці 2-ій говориться про голод 1932-33 рр. А де ж голод 1921 року й 1946 року? Чому про ці народобивчі дати немає згадки?

Також поминуте Другу Світову Війну та боротьбу українського народу проти обох окупантів. Немає згадки про УПА?

Треба підкреслити, як Москва використовує "співіснування" для розкладу еміграцій поневоєних Росією народів, зокрема методами "культобміну" та "контактів".

Для того й скликається СКВУ, щоб про ці речі заявити цілому світові!

Взагалі треба ствердити, що в Меморандумі замало конкретних фактів і цифр, що обнижує його документальну вартість.

В точці 2-ій говориться про колективізацію, але не підтверджує цифрами, що вона коштувала українському народові?

Ось наприклад журнал "Ю. С. Нюс енд Ворлд Ріпорт" (серпень 28, 1967) пише, що колективізація коштувала українському народові 103 мільйона зниклих, а інших 4.8 мільйона вмерло з голоду.

А в Меморандумі пишеться лише про 7 мільйонів померлих з голоду в 1933 році?

Отже, в Меморандумі поминуте деякі важливі події в житті українського народу й статистику, яка промовляє до розуму, а не до почуттів того, хто його читатиме.

В Резолюціях в параграфі V, до точки 3 треба додати, щоб наші наукові установи спростовували фальшування української історії в країнах некомуністичного світу і взагалі реагували на прояви фальшування всього того, що відноситься до України й українського народу.

Також необхідно і в Резолюціях підкреслити негативне відношення українців некомуністичного світу до т. зв. "контактів" з висланниками Москви під виглядом "діячів" культури УССР, коли насправді в Україні йде послідовне й тотальне обмосковлювання українського народу.

Якщо в резолюціях цього підкреслено не буде, це означатиме, що СКВУ промовчав загрозу далекоїдучих плянів Москви щодо розкладу українського самостійницького моноліту.

Промовчування цього залишить відгулину для різного гатунку політиканів, які не проминуть заявити, що СКВУ лишив питання "контактів" відкритим.

Сподіваємось, що наші зауваження будуть прий-

СЛОВО ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Дорогі наші — батьки, матері, брати й сестри!

Під сучасну пору червоно-московська пропаганда машина не лише в ССРСР, але й в цілому світі верещить на всі лади про ті "величезні досягнення", які нібито, 50 років тому принесла "жовтнева революція" поневоленням царською Росією народам.

Хоч Україну червоно-московські орди повністю окупували щойно в 1921 році, пропагандивну брехню подається так, ніби Україна вже в 1917 році стала "советською". І ось, мовляв, з цього часу Україна "процвітає".

Але брехня має короткі ноги! Про факти московського червоного народовбивства світ уже знає, а спричинилися до цього й ми, українці, що після Другої Світової Війни опинилися поза засягом московських народовбивців.

В цей проклятий Богом і людьми "ювілейний" рік, ми переживаємо Ваші болі, які є одночасно й нашими болями, як дітей одного українського народу, закутого в кайдани новітнього московського рабства.

Ніякі московські статистичні дані про кількість витопленого чавуну в УСССР за час "советської влади", чи збудування підземної залізниці в Києві не приховують того факту, що кількість українців на українських землях є такою, що була 50 років тому, а кількість москалів в Україні, навпаки, виросла до 7-ми мільйонів. Все це наслідки московської народовбивчої політики й варварської русифікації українського народу, що має за ціль ослабити його біологічну субстанцію з метою знищити стремління української нації до волі й державної незалежності.

Україна пам'ятає й ніколи не забуде 1930 року, коли її ворог комуно-імперіялістична Москва при допомозі зрадників українського народу місцевих комуністів приходків, любченків, балицьких, скрипників та інших вчинила звірчий акт терору супроти українського народу, знищивши його національно-свідому патріотичну духову еліту. Цим терористичним актом був процес над

няті відповідними Комісіями підготовки СКВУ. Бо мова йде про найкраще відображення бажань учасників СКВУ допомогти українському народові в його змаганнях за національну свободу й державну незалежність.

ЗА ПРЕЗИДЦЮ СВІТОВОЇ РАДИ СВУ:

Голова: (В. Коваль)

Секретар: (О. Ничка)

Р. С.: В наново зредагованих Резолюціях і Меморандумі всі домагання СВУ були прийняті до уваги. Таким чином Спілка Визволення України причинилася до того, що матеріали СКВУ набрали виразно протизміновіховського напрямку.

СВУ-СУМ, що відбувся в Харкові від 9-го березня по 20-те квітня 1930 року над 45-ма діячами української культури на чолі з академіком Сергієм Єфремовим та студентом Миколою Павлушковим. Хоч на суді фігурувало 45 осіб, але фактично судили всю Україну, бо після цього процесу сотні тисяч, а пізніше й мільйони синів і доньок України з поміж селян і робітників та інтелігенції розстріляно, або вивезено в далекі концентраційні табори Сибіру, де їх вимордувано катами московського ГПУ-НКВД.

Червона Москва так само, як і бувша царська без упину нищить український народ, його традиції, звичаї, мову, культуру, науку, історію, Церкву та жорстоко розправляється за найменші суто-національні прояви української нації.

Як московський цар Петро у війні з Україною, проти Гетьмана Івана Мазепи в 1708 — 1709 роках зі своїми сатрапами Меньшиковим та Шереметьєвим, розпинали, полосували, колесували, виколювали очі, відрізували язики, носи, вуха та садовили на палі козаків - оборонців України, козацьким дітям а навіть немовлятам стинали голови, або кидали їх живими у вогонь палаючої гетьманської столиці Батурин, — так і новітні московські царі-канібали: лєніні, сталіні, берії, хрущови, косигіні, брєжньови, шєлєпіні та інші кровопивці нищили й нищать лише "модерними" методами український нарід. Всі ми знаємо Соловки, Воркуту, Караганду, Колиму, Нарим. Відомий нам Кінгірі, в якому в 1955 році вже за "миротворця" Микити Хрущова, московські потвори розчавили танками 500 жінок-героїнь, що загородили бандам НКВД доступ до повсталого табору голодних невільників, а в сотках інших таборах московські осатанілі вандалі НКВД знищили мільйони невільників, з яких більше половина є наших братів і сестер українців. Хоч Сталіна немає, але його криваві діла продовжуються й сьогодні: розстріли, суди, ув'язнення, заслання і виселення українців продовжується під різними московськими винаходами, як "освоєння цілих земель" в Азії, чи новобудов на Сибірі. Пригадується 1933 рік. Тоді Москва насаджувала колгоспи, прирікаючи Україну з Кубанню й Ставропіллям на голодову смерть. Це коштувало українському народові сім мільйонів жертв, а сотки тисяч було замордовано у підвалах ГПУ в Україні та на Кубані й Ставропіллі, заселених бувшими українськими козаками - переселенцями. Карні загони ГПУ тримали в залізному обручі станиці, доки не лишалося в них живої душі, а потім вимерлих з голоду звозили в канали, обливали гасом і спалювали. Спорожнілі станиці заселяли привезеними москалями з Росії.

А потім прийшов 1937 рік. "Закріплення" ста-

лінської конституції катом Н. Єжовим, коли сотки тисяч було замордовано в підвалах НКВД в Україні, як наприклад у Вінниці. Народовбивчі акції НКВД у 1937-38 роках своїми жорстокостями й розмірами далеко перевищали масакри ЧЕКА в 1919-20 роках по всіх містах України, а найбільше в Києві, Полтаві, Чернигові, Харкові, Січеславі та Одесі.

А скільки тисяч у 1941 році під час відступу перед німцями замордувало НКВД українців у в'язницях по всіх містах західної і східної України від Львова до Харкова, залишаючи після своєї втечі по 2-3 тисячі замордованих. А тисячі дітей затоплених у Чорному морі й на Дніпрі, що їх не встигли були вивести з України в московський ясир...

А тисячі знищених після закінчення Другої Світової Війни полонених та "остів" на теренах Німеччини, Австрії, Чехії, Югославії, Румунії у так званих таборах "повернення на родину", в яких щоночі розстрілювано по 300 "ізмєнників родини", а то й по двадцять тисяч, як наприклад (24-го травня 1945 року) в лісах Югославії. Це ще багато не все, чого доконав усіма проклятий душогуб Сталін зі своїми тодішніми брєжньовими, сподвижниками босяцької комуністичної партії та їх хижачькими органами ЧЕКА, ГПУ, НКВД, КГБ. Скільки разів Вас грабовано з останнього шматка хліба, скільки разів обдурювано обіцянками "заможного" життя у кріпацьких колгоспах та радгоспах? А насправді грабовано різними позиками, яких ніколи не звертали, а грабіжницькими девальваціями курсу "твердого" советського "рубля" відбирали у Вас тяжко запрацьованого в колгоспі — за три трудовні одного карбованця — за десять "твердих" копійок! Вже минає п'ятдесят років здобутків "великого жовтня", а колгоспники й далі не мають шматка хліба! В більшості обдерті й голодні вони трясуться взимку в не топлених хатах!

Не видно кінця насильству і злидням жебрацько-соціалістичного суспільства, в яке загнала Вас "комуністична" Москва! *Большевицькі заправила обіцяли заводи, фабрики, землю, рівність і волю! А зробили невільниками, наймитами й кріпаками грабіжницької Росії! Стероризували Вас, нацькували один на одного, щоб легше було панувати новій класі безбожницької, бездушної комуністичної буржуазії, що засіла у власних двірцях, вілях, санаторіях і курортах!!!*

Ми всі є свідками злочинної діяльності комуністичної партії ССРСР та її московського уряду. Про ці злочини доводить до відома всього світу українська еміграція. Тому червоно-московським сатрапам у Кремлі та їхнім чоботолізам українського роду корнійчукам, паламарчукам, шелестам, підгорним, тичинам, смоличам, мельничукам, драчам, павличкам та іншим продажним

шкірам не спиться. Вони з наказу Москви оббріхують українську еміграцію, називаючи нас "зрадниками" українського народу.

Ми знаємо, дорогі наші брати і сестри, що до Вас уже двічі зверталися московські наймити, щоб Ви писали нам, аби ми поверталися на "родину", що мовляв усе "прощено", все "змінилось". Але ми жодної вини перед українським народом не маємо, а тому й ніякого "прощення" від катів України не потребуємо!

Хоч як московські брехуни та їхні українсько-комуністичні підбріхувачі нас ганьблять, але вони не говорять Вам правди, чому так лютують та проклинають еміграцію, а в той же час підступно заманюють повертатися на "родину"? Справа в тому, що українська еміграція нараховує біля 4-ох мільйонів у вільному світі й крім того, що вона всіма можливими засобами інформує його про злочини заподіяні московським комуністичним імперіалізмом українському народові та про його історичну боротьбу за свою суверенну державу. Одночасно українська еміграція на власні трудові кошти провадить величезну організаційну, політичну й ідеологічну, релігійну, виховну та культурно-освітню працю. По всіх країнах поселення еміграції будуються Українські Православні та Католицькі Церкви, народні доми, клуби, виховні та відпочинкові оселі для молоді. Працюють наукові установи, як Наукове Товариство ім. Шевченка, Українська Вільна Академія Наук; театри, хори, спортові товариства, молодечі організації, студентські товариства; відкрито музеї, бібліотеки, є забезпечені союзи, допомогіві комітети, союз українських письменників, об'єднання мистців, товариства інженерів і лікарів, школи українознавства, видавництва вільної преси та літератури й цілий ряд національно-політичних організацій, які провадять ідеологічну і політичну діяльність у користь визволення України.

Відновлена на чужині Спілка Визволення України, що має свої клітини майже в усіх країнах не-комуністичного світу, у своїй політичній діяльності стоїть на твердих безкомпромісових самостійницьких позиціях, поборюючи на всіх відтинках диверсію Москви, яка при допомозі "культ-обміну" та модної тепер у вільному світі теорії про "співіснування" комуністичної й капіталістичної систем, фактично намагається розкласти та ослабити політичну діяльність української еміграції на користь визволення України. СВУ закликає: ігнорувати культ страху перед Москвою та викривати вислужництво запроданців. *Плекати історично-лицарську козацьку відвагу боротьби з ворогом. Дошкуляти зрадникам-донощикам і презренним московським лаптьолізам. Завжди бути готовими до революційного зриву.* Бути свідомими того, що московське рабство може бути зни-

щене лише загальною збройною боротьбою поневолених.

Треба озброїтись духом наших безсмертних велитнів предків, які в боротьбі за волю України перемогли найлютіших ворогів. Не покладалися на визволення України чужинцями! Такого в історії не було і не буде. Єдина надія це власні сили поневолених Москвою народів!

Наша ціль й обов'язок, як Ваших братів на еміграції, допомагати Вам визволитись з московського комуно-імперіалістичного рабства та у слушний час дати Вам потрібну допомогу для закріплення Української Держави. За це нас ненавидить Москва, а її агенти і скритовбивці вбивають українських політичних провідників. Вони вбили Отамана Симона Петлюру, Полковника Євгена Коновальця, Гетьманича Данила Скоропадського, Степана Бандеру та багатьох інших. З метою розкласти українську еміграцію Москва засилає цілі агентурні бригади закордон, але їхня ціль уже викрита, диверсія не вдалася, незважаючи на допомогу Москві різношерстних інтернаціональних змовників та її червоно-багряних прислужників.

Дорогі брати і сестри! — Знайте, що справа визволення поневолених народів залежить не лише від їхнього бажання, але й від активного революційного діяння.

Були війни, були революції, тепер також є і ще будуть, а в час таких лише та нація визволиться, яка свідомо своїх завдань, сміливо візьметься за зброю і по-лицарському боротиметься за свою волю і незалежність, як князь Святослав Хоробрий та його славні вої Сведнел, Тур, Добриня, Микула і десятки тисяч інших, або як славний гетьман Богдан Хмельницький з вірними силами України вічної слави лицарями Максимом Кривоносом, Іваном Богуном, Данилом Нечаєм, Іваном Сулимою, Яковом Остриницею, Федором Вишняком, Іваном Золотаренком, Богданом Павлюком, Іваном Криницьким і десятками тисяч Марків та Карпів Півторалих, які своєю кров'ю звільнили Україну з польської неволі. В новій визвольній війні України проти Росії в 1918-1921 роках бракувало Україні лицарів, тотального повстання нації, багато не брало зброї в руки, кажучи: "всерівно", "з мужика не скинуть". А отже, скинули й зробили роботом-рабом! Приспана національна свідомість була головною причиною програної боротьби.

До чергового удару з Москвою має готуватися духово й фізично вся Українська Нація.

Наші науковці, культурні діячі й письменники мають дбати про національне виховання й духове озброєння всієї нації.

Сміливіше подавати голос протесту проти русифікації; утисків релігії й культури; руйнування пам'яток нашої історії; протестувати проти пере-

слідування письменників та виселювання української молоді в Казакстан. Знаємо, що не легко говорити на повний голос, але не було легко й Т. Шевченкові, а він говорив і сам себе потішав: "караюсь, мучусь, але не каюсь". Ішла на гору кам'яну і сіяла барвисті квіти Л. Українка. Адриян Кащенко переробляв сиру глину в українські серця, з жил виточував сироватку мертвої і напозньював живучою козацькою кров'ю, що й сьогодні, як казав поет Василь Симоненко: "У жилах пульсує і гуде". Хай окрилюють студентську молодь слова замученого московськими катами славної пам'яті поета Грицька Чупринки: "Гей на весла, щоб понесла буря човен на глибину".

Немає можливості писати в режимових книжках і газетах, — пишіть у "захальних" зошитах! В летючках! На міраж! "Чертіть грізні слова роковою рукою для деспотів!"

Хай не сплять генерали, полковники, моряки, вояки з українським серцем, які служать сьогодні Москві! В час війни чи революції вони мусять повернути зброю проти поневолювача Москви. Революційний шлях боротьби, розрахований на власні сили, може забезпечити поневоленим народам визволення з московсько-комуністичного рабства.

Сьогодні, в час несприятливого для поневолених народів "миру" національні культурні сили, студенти, молодь, вояки, озброюйтесь ідейно, духово й готуйтеся до боротьби за визволення України! Хай ніхто не прислужується окупантові, як раб, зрадник, донощик. Готуйтеся до тотальної боротьби з Москвою. Озброївшись незламним духом, хоробрістю і відвагою наших славних лицарських предків, переможно закінчимо війну з Москвою, розпочату великим гетьманом України Іваном Мазепою. Відновімо Українську Соборну Суверенну Державу та її історично-світову велич Княжої та Козацько-Гетьманської Доби.

БОРІТЕСЯ — ПОБОРЕТЕ!

Головна Управа
Спілки Визволення України

Нова книжка в англійській мові

D. M. ELCHESHEN

MAKERS OF COMMUNISM

Демаскує комуністичну дію на університетах
в Канаді і ЗСА.

ЦІНА ЛИШЕ 1 ДОЛЯР

Замовлення висилати на адресу:

OSNOVA PUBLICATIONS

19 Coral Crescent, St. Boniface 6,
Manitoba, Canada

ПОДІЇ І ВИСНОВКИ

Близький Схід

Напередодні війни між Ізраїлем і арабськими державами американський журнал "Ю. С. Нюс енд Ворлд Ріпорт" з 12-го червня ц. р. у статті "Якщо Єгипет почне війну — хто виграє?" — подає такі дані:

Арабські держави начисляють разом 54 мільйони людей, 631.000 під зброєю, 2.382 танків та 862 воєнних літаків.

Ізраїль: 2.7 мільйони населення, 275 тисяч під зброєю, 800 танків та 350 воєнних літаків. Ізраїльська армія модерно озброєна. Сам Єгипет — 30 мільйонів населення, 310 тисяч під зброєю, 1200 танків, 550 літаків. Сирія — 5.5 мільйонів населення, 100 тисяч під зброєю, 600 танків та 100 літаків. Йорданія — 2 мільйони населення, 132 танки та 12 літаків. Решта припадає на Сауд Арабію, Ірак, Либанон, які практично не брали участі у війні.

Коресподент робить такий висновок: "Швидко й блискавичну війну виграє Ізраїль. Затягну — виграють араби". Так і сталося. Ізраїль за 55 годин цілковито розторожив арабів.

Підсумки війни такі: Ізраїль: забитих 679, раних 2563 і 16 у полоні. Йорданія: 15.000 вбитих, Сирія: 35.000 вбитих і раних, Єгипет: 7 до 10 тисяч вбитих, а 10.500 у полоні.

Втрати воєнного матеріалу: Ізраїль: 21 літаків, 61 танків. Арабські держави: разом 441 літаків, 670 виведено з ладу, 300 танків.

Економічно: Ізраїль утратив 100 мільйонів доларів. Араби — 700 мільйонів, плюс втрати на продукції та вивозу оливи й прибутків від туристів.

Арабські держави були постачені советською зброєю, а Ізраїль французькою й американською. Крім цього Ізраїль захопив у Синайській пустелі советського виробу ракетні устаткування, 10 тисяч військових машин, 70 тисяч тонн амуніції та ціле виведення для 7 єгипетських дивізій. (За "Ю. С. Нюс енд Ворлд Ріпорт" від 26-го червня ц. р.).

Ця війна принесла компромітацію для ССРСР, який гарантував підтримку арабам, але крім словесної обіцянки жодної військової допомоги не дав. Щоправда на Середземному морі советська Чорноморська воєнна флотія з підводними човнами була заняла позиції напроти американської 6-ї Флотії та англійської, однак більшовики були приневолені невмішуватись у війну, подібно, як американці та англійці.

Напередодні війни виглядало так, що Єгипет був втягнений у переговори про одержання 50 мільйонів доларів з міжнародного банку для покриття заборгування в сумі 15 мільйонів та на

закуп харчових продуктів, однак передумовою мало бути припинення розпочатої ним воєнної авантюри, яка полягала в заблюкуванні ізраїльських кораблів у затоці Акаба та позбавлення жидів усіх прав у смузі Газа. Але справжнім інтригантом війни між арабами та жидами була Москва. Ще за царських часів Росія перла до опанування своїми впливами Близького Сходу, бо це є контролю Суецького каналу, який скорочує дорогу на Далекий Схід на 30 тисяч миль; це також контролю нафти та її доставки для війни (тепер у В'єтнамі). Під сучасну пору американці закупають від арабів 70% нафти на ведення війни у В'єтнамі.

Дехто не дооцінює московської допомоги арабам, а вона виглядає так: Ірак одержав 100 мільйонів доларів, тоді, як ця країна була членом СЕНТО й одержала від ЗСА допомоги на 1.6 мільярдів доларів. Сирія одержала від Москви 140 мільйонів доларів. В Ємені Москва веде тактику цілковитої ізоляції американців та перетворення цієї країни на московського сателіта, подібно, як це твориться також і в Сирії. В Іраку, де в 1963 році скинено лівого диктатора Абдулу Кассема, тепер знову ця країна повертає до Москви. Альжир одержав від ССРСР також 200 мільйонів доларів допомоги. ССРСР в Арабських країнах економічною і технічною допомогою привернув арабів на свій бік, чим підірвав СЕНТО яке практично перестало існувати, хоч американці на нього витратили 7 мільярдів доларів.

Теперішнє положення на Близькому Сході приведе до нового укладу сил між арабами й жидами. Ізраїль захопив арабської території, яка в чотири рази більша від самого Ізраїля та стратегічні позиції на Червоному й Середземному морях і узгір'ях Сирії та шматок Йорданії.

Слід підкреслити, що не зважаючи на велику активність жидівства в З'єднаних Штатах Америки, їм не вдалося спонукати американський уряд стати по стороні Ізраїля та гарантувати йому допомогу, якщо б Москва активно втрутилася у війну по стороні арабів. Президент Джансон у своєму виступі відверто заявив, що уряд ЗСА тримається неутралітету. Цю саму позицію зайняла Англія, тоді, як французький голова держави Шарль де Голь перекинувся на бік ССРСР.

Прикро було спостерігати, коли під час дебатів в ОН над справами ізраїльсько-арабської війни, делегацію ЗСА очолював жид Гольдберг, активний і відомий сіоніст. Ця особа дуже драгувала арабів бо, як би там не було, а симпатії його мусіли бути по стороні Ізраїлю.

Чи слушно, чи ні, араби свою поразку пояснювали тим, що мовляв ЗСА допомагали жидам,

але певно одне, що висока моральна стійкість і свідомість жидівського вояцтва, безпосередньо на полях боїв, запевнила перемогу Ізраїлеві.

Однак, ізраїльські дипломати в ООН, не зважаючи на те, що представник СРСР Федоренко називав Ізраїль "агресором" та порівнював його уряд з німецьким фашизмом, не змогли дати належної відсічі московським колоніялістам. Тоді коли Федоренко вимагав негайного повернення ізраїльської армії на територію Ізраїля та віддання окупованої території арабам, ізраїльські дипломати, очевидно, маючи вказівки свого уряду й словом не обмовились про московське загарбання багатьох держав і народів. А це ж була добра нагода вимагати від Москви їх звільнення, а в тому й України. Хай би в цій ситуації викручувався Федоренко, але тоді б Ізраїль був у наступі, а так виходило навпаки, делегація Ізраїлю весь час боронилася, виправдуючи окупацію арабських територій життєвою необхідністю.

Тим часом Москва інтенсивно поповнює арабські втрати в літаках, танках, і інших військових матеріалах. Араби на жодні розмови з Ізраїлем про замирення не йдуть, а тому є сумнівним, щоб між жидами й арабами на Близькому Сході прийшло до замирення.

Що жиди панічно боялися зачепити московських підпалювачів війни на Близькому Сході, промовляє їхня цілковита мовчанка в Нью Йорку під час приїзду Косигіна на наради ООН у справі жидівсько-арабської війни.

Всі сподівалися, що на 2 мільйони жидівського населення в цій метрополії світу знайдеться кілька тисяч, які під час виступу Косигіна пікетуватимуть Об'єднані Нації, але... авто московського держиморди без жодних перешкод заїхало на подвір'я ООН, а сотки репортерів, кінооператорів, фотографів і кілька телевізійних камер з їх обслугою, що тут вартували, щоб бути свідками жидівських демонстрацій, з великим розчаруванням залишили площу.

Ніяких демонстрацій під час перебування Косигіна в ЗСА жиди не влаштували, а вчинили в Нью-Йорку невеликий гармидер уже по його від'їзді.

Капітуляція жидів перед Москвою не була передбачена Спілкою Визволення України. Отож сподіваючись жидівських демонстрацій Осередок СВУ в Нью Йорку, дотримуючись "неутралітету" в жидівсько-арабській війні не плянував пікетувати ООН разом з жидами, але жиди не пікетували, а українці втратили добру нагоду запроtestувати проти московського поневолення України.

Ізраїль і УНРада

Прикро, але факт, що наші шабесгої з УНРади в зв'язку з жидівсько-арабською війною, ні сіло ні впало, поспішили зі співчуттям і привітан-

ням урядові Ізраїля? Жиди ніколи не співчували українцям, а навпаки завжди, за деякими винятками були і є по стороні наших ворогів. Дарма, що в Українській Народній Республіці вони мали міністерство жидівських справ.

Саме перед вибухом згаданої війни, уряд Ізраїлю, з великою помпою перевіз останки вбивці Симона Петлюри до Ізраїлю. Чи відомо це "політикам" з УНРади?

Могутні З'єднані Стейти Америки мають серед арабів приятелів, бо були у війні нейтральні, а наші в "екзилі", що не мають ніякого значення в жидівсько-арабському конфлікті, пошилися в дурні.

Акція АВПН в ООН

В зв'язку з дебатами в ООН у справі ізраїльсько-арабської війни, організація Американці за Визволення Поневолених Націй розіслала всім представникам в Об'єднаних Націях листа, в якому з'ясовано її становище в згаданій справі. В листі стверджено, що УССР і БССР, які є членами ООН репрезентовані маріонетками Москви; що СССР є колоніальною державою, хоч артикул 2, розділ I чартеру ООН говорить, що членами цієї організації можуть бути лише незалежні народи, а такими не є ні українці, ні білоруси, ані інші т. з. советські республіки.

АВПН ставить вимогу: виведення військ з окупованих Росією країн так, як того вимагає Москва від Ізраїля, що до окупованої ним арабської території.

Оборонні умови ЗСА

Під сучасну пору ЗСА мають 43 оборонні договори в цілому світі. Європейський оборонний пакт НАТО охоплює 13 країн при співучасті 344 тисяч американських озброєних вояків.

Близький Схід через т. з. СЕНТО, який практично перестав існувати, через відхід Пакистану на бік червоного Китаю та крутливої політики Ірану, що прийняв допомогу советів.

Пакт з Японією важливий до 1970 року. Польярні землі стережені 55 тисячами американських вояків. Західний Пацифік, Нова Зеландія, Філіппіни, Національний Китай (Формоза), Австралія (має свого війська 26 тисяч з того 4.600 бере участь по стороні американців у В'єтнамі). Разом біля 500 тисяч вояків.

З Південною Америкою умова підписана в Ріо в 1947 році. Корея — 1950 році. Ливан — американська акція, 1958 р. Домініканська Республіка — 1965 році. Окрема умова є з сусідною Канадою т. зв. оборонний пакт.

Всі ці 43 умови охоплюють стратегічні країни цілої земної кулі, тому й не дивно, що вся московська політика йде в напрямку випхати американців з цих країн. Якщо це станеться, то перемога московського імперіялізму під ширмою "визвольних малих війн", забезпечила б Москві перемогу над цілим світом.

СВУ ВІДКЛИКАЛА ЗАЯВУ З УНРади

Позалаштункова метушня уенрадівських комбінаторів перед Шостою Сесією УНРади, скликання якої відтягувалося кілька років і для замилювання очей багато говорили про "консолідацію всіх самостійницьких сил", а на ділі робили все, щоб скріпити змінівіховський сектор, змусила Спілку Визволення України відкликати заяву про бажання стати членом УНРади.

При цьому виявилася цілковита нездібність опозиційної меншости в УНРаді змобілізувати громадську думку й об'єднати для наведення в ній порядку всі зацікавлені сили, не зважаючи на те, що Спілка Визволення України подавала для цього конкретні пропозиції й пляни. Все обмежувалося паперовою бомбастикою та безплідними розмовами, замість створити відповідний бльока та діяти сконсолідовано, так, як це робила змінівіховська "більшість".

Відкликання заяви, Президія Світової Ради СВУ уповноважила п. П. Кривобока — голову Орг. Бюра СВУ в Німеччині, що він і зробив на початку відкриття Шостої Сесії УНРади 17-го березня 1967 року в Мюнхені, склавши на руки голови Президії Шостої Сесії писемну заяву, яку перед тим зачитав.

В заяві були вказані мотиви, а найголовніший із них це цілковите опанування УНРади середовищами, які в своїй політичній діяльності зреклись самостійницьких принципів; влаштовують "контакти" з висланниками Москви, а в УСССР бачать "пересемницю" державности УНР.

Висліди Шостої Сесії вже очевидні. В органі УНДС "Мета" за липень-серпень ц. р. опубліковано статтю "ОУН-з увійшла до УНРади, щоб ліквідувати Державний Центр УНР" в якій раптом "відкрито" справжні заміри змінівіховщини, яка мовляв, обдурила Шосту Сесію, бо представники ОУН-з заявляли, що визнають принципи УНР, а тепер у своєму партійному бюлетені пишуть, що УСССР є пересемником державности УНР.

Якщо уенерівські політикани не звертали уваги на боротьбу СВУ зі змінівіховщиною, де згадана "лінія" ОУН-з давним-давно виявлена, то може вони цікавилися Енциклопедією Українознавства, що її видає в Сарселі у Франції проф. В. Кубійович за гроші Українського Народного Союзу в ЗСА?

Цей енциклопедія в "екзилі", як і ДЦ УНР! І якраз у цій енциклопедії викладено погляди ОУН-з на УСССР. Авторами цієї "наукової" розвідки є чільні реалітетники з ОУН-з Б. Галайчук і В. Маркусь.

З цього виходить, що в УНРаді згаданої енциклопедії не читали, бо коли б читали не чекали б аж на появу бюлетеня ОУН-з, щоб з нього дові-

датися, яке середовище має прийняти Шоста Сесія до складу УНРади.

Відома своїми дезінформаціями газета "Свобода" (Орган УНСоюзу в ЗСА) з приводу прийняття ОУН-з до УНРади писала ("Свобода" з 30-го березня ц. р.):

"Найповажнішою подією є, без сумніву, приступлення до неї (УНРади, прим. наша) Організації Українських Націоналістів за кордоном (ОУН-з).

І яким же глумом над українською визвольною справою, звучать слова згаданої передовиці в "Свободі", в якій її головний редактор, намагається затушкувати стан в УНРаді після Шостої Сесії такою демагогією:

"Треба сподіватись, що більшість і меншість, мавши на увазі добро справи — будуть в УНРаді співпрацювати на цій спільній базі, а всі вільні українці у світі, без уваги на те, чи їх партії належать до УНРади, чи ні, підтримають її, хоч би тільки як символ і як прапор визвольної боротьби України".

То ж і не дивно, що редактор "Свободи", який завжди "дише оптимізмом", після своїх недавніх "поучень" не опублікував бодай коментарів до того, що пише "Мета".

Слід згадати, що найбільш крутією під час Шостої Сесії виявилася "позиція" Української Соціалістичної Партії. Один з її лідерів проф. П. Феденко, відомий підпірач УРДП та її вождя, покійного І. Багряного на високі пости в УНРаді, "запротестував" проти прийняття до її складу ОУН-з, бо в цій партії, мовляв, "братовбивці". Отже, мова йшла не про змінівіховську політику ОУН-з, а про "кримінальні" справи. Чому ж п. П. Феденко не протестував під час заснування УНРади, коли до неї приймали ЗЧ ОУН? Тоді ж М. Лебедь був в ЗЧ ОУН і інші його теперішні соратники по ОУН-з.

Але про те, що на пост віце-президента вибирають хвильовиста УСП мовчала і взагалі ніколи не виступала проти опанування УНРади "кадрами з КП(б)У й комсомолу".

Фракція СЗСУ-СП в УНРаді на Шостій Сесії протестувала проти кандидатури М. Степаненка, але мотивувала це лише тим, що він невідомо де подів зібрані ДОБРУС-ом в ЗСА свідчення репресованих українців під советами.

Свого часу ця справа була досить голосною і М. Степаненко, як член Екзекутиви УККА від УРДП, зрікся свого становища перед Дев'ятим Конгресом Українського Конгресового Комітету Америки, бо не зумів на домагання інших членів Екзекутиви пояснити, де поділися передані йому свідчення.

ВІД ОБОРОНИ ДО НАСТУПУ

Загальне тло боротьби Україна — Росія

Якщо проаналізувати боротьбу на фронті Україна — Росія від Визвольних Змагань 1917-1921 рр. на всіх відтинках (збройному, економічному, політичному, соціальному, релігійному, культурному), що відбувалася та відбувається безпосередньо в Україні різними методами і в різних формаціях (БУД, СВУ, УВО, ОУН, УПА) чи в інших не виявлених формах, то можна лише, по джерелам самої цензурованої Москвою преси ствердити, що Україна до сьогодні Росією не опанована і духово не переможена. Це свідчить про те, що національні сили України, раніше чи пізніше, вирішать вислід війни Україна — Росія на тлі загальної боротьби поневолених народів проти московського комуні-імперіалізму. Це має бути нашою політичною й військовою стратегією визволення. Без спільних дій поневолених народів боротьба з московським комуні-імперіалізмом не може мати належного успіху.

Причини наших помилок і поразок у 1917-1921 роках

Досить ознайомитись з кількома історичними спогадами визначних учасників Визвольних Змагань, як наприклад: генерала Володимира Сікевича, Остапа Войнаренка, Володимира Кедровського, Святослава Шрамченка, Степана Душенка, Ісаака Мазепи, Євгена Коновальця, Бориса Мартоса, Шаповала і Христюка, щоб ствердити за словами Тараса Шевченка, що Україна була збуджена в огні окраденою. Духово, військово й адміністративно

Однак, на Шостій Сесії сталося "чудо". Відповідаючи на протест СЗСУ-СП, Президія "дала вяснення", що має від п. Степаненка документ про згадані свідчення, які він "передав" американській установі. Але цього "документа" нікому не показали.

Чому ж п. Степаненко не пред'явив його Екзекутиві УККА?

Але цього було досить, щоб фракції СЗСУ-СП більшість на Шостій Сесії закинула "наклеп". У висліді лідера цієї партії п. В. Доленка, відомого політичного діяча й репресованого Москвою, як "ворога народу", що врятувався й опинився на еміграції, "завішено" в правах на два роки.

Таким чином репресованого під советами, кадри з КП(б)У й комсомолу, репресували вдруге у "вільному світі".

Спілка Визволення України зв'язана вимогами заяви про бажання вступити в члени УНРади, стримувалася від киртичних виступів проти тих, що довели її до жалюгідного стану. Тепер заяву відкликано й цю перешкоду усунено.

Президія Світової Ради СВУ

Україна не мала тих національно-державницьких прикмет, які були в найбільше зруйнованій Москвою Гетьманщині часів останнього гетьмана України Кирила Розумовського. Окрадений був народ від його рідної церкви, школи, війська і громади. А ще більше була окрадена і духово звихнена інтелігенція: або в бік військочинства ворогові, або в бік лженауки соціалізму-марксизму. Навіть провідники Українського Визвольного руху в 1917 році М. Грушевський, В. Винниченко і багато інших членів Центральної Ради не мали однозгідної ідеологічної української національної концепції ні в площині світоглядній, ні в площині соціально-політичній і національній, а особливо в державній та військовій. Вони були безраді й не підготовані використати Петроградський революційний вибух і крах царизму, як найкращу нагоду для уневаження Переяславського договору з 1654 року й відновлення суверенності України, здобутої гетьманом Богданом Хмельницьким. Соціал-революціонери Центральної Ради замилювані в чужі теорії: К. Маркса, Ф. Енгельса, В. Леніна, Шпенделя, Рюсса, Чернишевського та інших, не були готові стати на платформу традиційного українського націоналізму славної Гетьмансько-Козацької Доби, оспіваної генієм власного народу Тарасом Шевченком. **Центральна Рада не мала відваги очолити й перетворити національно-стихийного руху українських народних мас, зукраїнізованого війська російської армії та довершеного зриву Полуботківців до революційних методів відновлення незалежності України.** Національно-визвольний рух українців Приамуря, Манджурії й Сибіру був також знівечений соціал-революціонерами як і співпраця з Кубанськими Козаками. Центральна Рада пішла мильниками стежками довір'я тимчасовому російському урядові та його експозитурі Оберучеві, Терещенку, Львову, Керенському, Родзянко, а далі не обійшлося й без впливу большевиків Пятакова, Раковського, Квирінга. Тому фактично після розпаду російської імперії Центральна Рада своїми 1, 2 і 3-ім універсалами знову визнала зверхність російської держави як періоду Керенського, так і Леніна. Через це виступили з Виконавчого Комітету Центральної Ради Микола Міхновський і Сергій Єфремов, які не поділяли політики М. Грушевського та В. Винниченка. Не були пошановані думки П. Скоропадського, С. Шрамченка, П. Болбочана й нарешті самого отамана С. Петлюри. Есери трактували "буржуазних націоналістів" так само, як і большевики, бо пізніше в критичні періоди боротьби вони, як ідеологічно споріднені з комуністами (М. Грушевський, В. Винниченко та інші) перейшли цілком на їхній бік змагатись за світову соціалістичну революцію.

Отже, революційний імперський переворот у Петрограді збудив Україну окраденою. **Їй бракувало рішучого революційно-національного проводу, щоб спрямувати стихійно відроджений український на-**

ціональний рух 1917 року в широке річище національної революції.

Факти затяжних переговорів з російським урядом та спізнене проголошення незалежності України, відносяться до кардинальних помилок втрати революційної ситуації 1917 року. Зanedbanня негайної організації військових революційно-національних з'єднань та розв'язання вже існуючих українських військових формацій, зокрема 34-го корпусу генерала Павла Скоропадського і не простигме історією здавлення ворожими силами героїчного зриву до незалежності славного полку Полуботківців — це все разом стало основною причиною трагічної прогри Крутянського бою 29-го січня 1918 року, як початку визвольної війни незалежної України (проголошеної 4-им універсалом) проти розпочатої Росією відкритої агресії. Київ упав й Україною завладіли московські більшовики. При допомозі німців, покликаних Центральною Радою, на підставі Берестейського договору 9-го лютого 1918 року Україна була звільнена від більшовиків у лютому 1918 року, а вже 29-го квітня на Всеукраїнському Конгресі було обрано генерала Павла Скоропадського Гетьманом України та фактично відновлено традиційну гетьманську Українську Державу. Повалення Гетьманської Держави в грудні 1918 року та здача знову Києва в першій декаді лютого 1919 року більшовикам, було нерозважною помилкою, що привела до поразки Визвольних Змагань 1917-1921 рр. і втрати незалежної Української Держави. До цього треба відмітити ідейну безхребетність та національну зраду тих, що перейшли під час Визвольних Змагань і включилися в передові ряди нових розпінателів України, як національні та інтернаціональні комуністи українського походження хоч дехто з них по багатьох роках колаборації з Москвою наложив на себе руки (М. Скрипник, П. Любченко, М. Хвильовий). Це не виправдує їхнього злочину супроти України а лише стверджує їхню політичну сліпоту.

Зміновіховська діяльність В. Винниченка закордоном відома. В своїй брошурі "Українська Державність" на сторінці 23 він описав: "всіх хто організує дебудь і якібудь сили для боротьби з Радянською Україною із соціалістичною революцією — той є зрадник української нації — той є ворог української державности — той є злочинець супроти народу". А в листі до товаришів комуністів західної Європи й Америки В. Винниченко писав: "В. Товариші!хто з членів якоїсь пригнобленої нації дійсно щиро бажає визволення своєї нації, як такої, повинен бути активним і послідовним прихильником світового комуністичного устрою... (листи В. Винниченка, квітень 1920 р., ст. 24).

Це так В. Винниченко "підтримував" підготовку зимового походу отаманом-генералом Юрком Тютюнником, це так він характеризував повстанський рух на Україні.

Пізніше він сам приїхав "допомагати" Раковському будувати Радянську Україну, а за ним і професор М. Грушевський, який цим вчинком позначив тогочасне зміновіховство.

В. Винниченко хоч і повернувся закордон, але

від своєї "колектократії" так і не вилікувався, бо помер з думками комуніста. Наведені факти стверджують висловлені причини наших помилок і невдач у визвольних змаганнях 1917-1921 років.

Підсоветська дійсність

Досить переглянути постанови Ц. К. КПСС, комсомолу, профспілок, нарад партійного активу та виступи секретарів, редакторів, або інших політрхів на 23-му комуністичному з'їзді, щоб на їх підставі безпомилково ствердити, що підсоветська дійсність та політика КПСС в Україні, як і в цілому СССР, ні в чому не змінилася. Культ страху, ошуканства, насильства й московізації в усіх ділянках політичного, економічного, соціального, релігійного і культурного життя — продовжується з непослабленою силою, але всі тактичні експерименти щораз більше натрапляють на активний та пасивний опір народу і постійно провалюються. Партійна машина "соцреалізму" не справляється з гангреною власної системи й партійні секретарі, політрхи летять із своїх посад як груші з дерева. Економічна та ідеологічна кризи постійно загрожують московській комуністичній імперії.

Хоч так зване розвінчання культу особи Сталіна мало на меті політичне ошуканство, однак народ добре усвідомив, що між култом Сталіна й культурою комуністичної партії немає жодної різниці й що сама партія за всяку ціну хоче зберегти свій сталінський культ.

І дійсно культ сталінської партії продовжується: йолоп замінюється йолопом, опозиціонери знищуються, замикаються в концтабори та в дома "божевільних", а сталіністи сидять на своїх місцях, опричники НКВД як дружинники роблять ту саму роботу. Партія, комсомол, профспілки, партійні "культурні діячі" так само, як і за Сталіна через пресу, радіо, кіно й мільйони пропагандистів повторюють до зануди ту саму брехню: побудувати комунізм, підвищити продуктивність праці, боротись з пережитками капіталізму, з ворогами народу, тунеядцями, злодіями, лодирями, спекулянтами, а особливо з буржуазними націоналістами, церковниками, сектантами, ідеологічними відступниками і т. п.

... "давати відсіч наскокам ворожої буржуазної пропаганди на советський спосіб життя, посилити патріотичне виховання народу, особливо молоді" ("Р. У." від 22-го червня 1965 року).

... "засудити: суб'єктивізм, спрощене товмачення комунізму, скептицизм, критиканство" ("Московська Правда" від 29-го серпня 1965 р. С. Павлов — секретар Ц. К. Комсомолу).

Отож не зважаючи на комуністичну тріскотню, висліди пропаганди дорівнюють нулеві.

Газета "Комсомольська правда" листом Г. Кельта з 15-го серпня 1965 року та листом А. Будова від 24-го вересня ствердила провал боротьби комуністичної партії проти релігії. Але поряд з цим нутуємо появу не пересічних талановитих індивідуальностей серед молодих українських письменників, що підкреслюють окремішність української культури. Тому й не диво що 5-ий з'їзд письменників України викликав турботу партії та її літературних політрхів.

Таким чином культ комуністичної партії за півстоліття нікого не переконав і нікого не виховав. Комуністична система на практиці ідеологічно й економічно сирахувала. Але про "здобутки жовтня" торохтить порожнім барилом кожній черговий маніяк КПСС та в унісон йому деякі еміграційні "реалітетники", прихвосні й наймані кореспонденти комуністичної змови, які брешуть ще більше як сама Москва. Генрі А. Волес у своїх промовах схвалював советську рабську систему, називаючи її "економічною демократією", Джозеф Дейвіс у "Місія до Москви" вихвалював криваві чистки. Ціла група писак: Дюранті, Гіндус, Анна Люїз Стронг, Ела Вінтер, Альберт Рис, Вілямс здобули за просоветські брехні, кар'єру та гроші. Не припиняються й сьогодні дитирамби в бік Москви "ліберальних" писак М. Ліпмана, Франкеля, А. Гарімена, Дж. Кенана, Г. Солцбері та різних фултрайтів.

Але заслуговують на увагу правдиві кореспонденції про советський "рай" Реймонда, Юджина Лайонса М. Бек, Мейта, а зокрема французького експерта в советських справах полковника Мішеля Гардера, який підсоветську дійсність порівнює з процесом, що його можна прослідити з прогресуючим у людському організмі раком. Правдиві інформації про сучасну дійсність в Україні подають багато чесних відвідувачів, а також листи, які надходять тією чи іншою дорогою закордон і з яких видно, що там як кажуть "всю по брешнюву".

Серед сучасних письменників в Україні домінують московські вислужники — "інженери" рабських душ: П. Тичина, М. Бажан, М. Рильський, О. Корнійчук, Гончар, Мельничук, Вільде, Панч, Смолич, Драч, Павличко, Коротич. Безперечно є українські творчі сили, але на них увесь час тисне комуністична партія, примушуючи фальшувати свої твори або переслідуючи самих письменників. Не так давно в Україні арештовано й засуджено 30 письменників і літературних критиків, а від Івана Дзюби, Івана Світличного Москва вимагає "каяття". Про правдивий "реалізм" у СССР можна довідатися із захальної літератури, що часом потрапляє закордон.

Поневолені Москвою народи є її потенціальним ворогом. Однак, справа боротьби з московським імперіалізмом утруднена тим, що інтернаціональні змовники кидають мільярди доларів на допомогу комуністичним урядам, аби не допустити до революційного зриву і повалення цих урядів. Цілком слушно твердить Едгар А. Мазрер, що "американські позики допомагають червоним босам". Стверджують це саме й американські амбасадори та конгресмени, які самі перевірили й переконалися в цих справах. Тепер не важко зрозуміти, чому не було підтримано революції в Мадярщині, повстань у Польщі, Німеччині та інших протикомуністичних рухів: України, Кавказу, Білорусії, Балтійців, Туркестанців, Югославії, Куби, Формози, Тибету, Кантагні і стає ясным усунення Д. МекАртура, Мек-Арти, Е. Вокера, А. Робертса, Р. А. Вінстона та бывшего секретаря Оборони Дж. Форестола й команданта НАТО генерала Норстеда. Ясно також чому були кинуті всі змовницькі сили, щоб не допустити до вибору президентом ЗСА Р. Ніксона в 1960

році та Б. Голдвотера в 1964 р. Але вже пробуджуються американські патріоти й поповнюють ряди антикомуністів, які бодай декларують морально підтримувати наші визвольні ідеї. Варто пригадати голос бывшего американського амбасадора в Японії Едвіна О. Рішорера, який сказав "тому, що ЗСА не оперлись на зріст націоналізмів у світі й не заявили ясно за національне самовизначення народів, вони втратили моральний капітал, здобутий Вудро Вільсоном і, що цю справу перехопила Москва. Тому віра в Америку, як оборонця поневоленних народів, змаліла.

Однак, мусимо твердо пам'ятати, що при всіх можливостях: війни, інтервенції, революції — вирішальним чинником здобуття державної незалежності доконають лише сили самих поневолених народів, якщо всі народи будуть відповідно до цього приготовані а приготувати їх є першочерговим завданням нашої політичної еміграції.

Еміграція

В загальному українська політична еміграція є сильною, динамічною, творчою та антикомуністичною. Але є в нашому середовищі й п'ятиколонники та політичні диверсанти. Їх прояви були відчутні в актуальних справах останнього часу 1964-65-66 років. Пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні, "слово культурних діячів", "будування мостів", "культурний обмін", Кочубей, Колосова, Вірський, Коротич, Драч, Павличка, "реалітетники", "зміновіховці", "круглий стіл". Поширюване твердження, що мовляв, боротьба з цими проявами "загостра", "некультурна", бо всі "однакові", є ніщо інше, як "культурне базікання". В політичній боротьбі сантименти лише шкодять. Інтелектуальні базікання деяких т. зв. "культурників" стверджують втрату ними національного ґрунту. Не можемо допустити, щоб комуністичні диверсанти інфільтрували українську еміграційну пресу, в якій маємо такі писання: "коєкзистенція — наша зброя визволення", "духовий зв'язок з братами" (Колосовою, Драчем, Павличком), "прогрес у радянському селі", "зміна", "відлига" та інша провокативно-диверсійна писанина. Але самостійницькі українські сили на еміграції відбили ворожу диверсію замасковану під т. зв. "культурний обмін".

Спілка Визволення України була і є в авангарді безкомпромісової боротьби з московським імперіалізмом та націонал-комунізмом і його пропагандою на еміграції. Прийшла найвища пора перейти від оборони до наступу на всіх фронтах боротьби з московським комуністичним імперіалізмом, який в ідеологічній площині має найслабшу оборону, а еміграція потужну наступальну силу.

Успіх нашої боротьби буде залежати не лише від праці одиниць, чи організацій, а від кожного українця, який запитає сам себе, що він робить для визволення своєї Батьківщини, та дасть належну відповідь ділом. Успіх боротьби вимагає не лише моральної, але й матеріальної для неї підтримки. Комуністичний переворот у бувшій російській імперії був підтриманий мільйонами доларів з Америки. На боротьбу з комунізмом також потрібні не лише декларації про "Тиждень Поневолених Націй", а на ділі "співіснування". Українська емігра-

ція мусить підтримувати визвольні змагання українського народу. Доки не буде відновлена Українська Держава, війна з Москвою ні на хвилину не може бути припинена!

Наше ідеологічне озброєння

Щоб перейти від оборони до наступу, треба крім докладного знання сильних і слабих сторін противника, визначити й скріпити власні вихідні становища та перевірити власне озброєння. В ідейно-політичному змислі це означає знайти себе. Не блукати від ідеалізму до матеріалізму, а стати на засадах непорушних істин: чеснот, справедливості, віри, відваги, лицарства, любови до Батьківщини й суверенних прав Нації. Для того щоб втримати національні позиції, ми ніколи не повинні сходити з непорушних засад традиційно-визначеної ідейно-політичної концепції самостійності України, як вільної Козацької Держави під булавою Гетьмана України. В цьому наша історична слава і сила. Для Москви і мертвий Гетьман Іван Мазепа страшний, а для України він вічно живий. Щоб бути непереможним борцем за українську державність, треба невинно поповнювати наш національний духовий арсенал. Черпати нашу духову силу від таких велетнів і творців українського духа як: Г. Сковорода, І. Котляревський, батько Української Нації Т. Шевченко, І. Франко, С. Єфремов, Л. Українка, Д. Донцов, В. Липинський і багатьох інших. Гарматами ідеологічного озброєння має бути ідейно-політична консолідація самостійницьких сил та їх активна діяльність у наступі на ворога і штурмові найслабших становищ на його території. Різномісний партійні коаліції в період боротьби за державність приречені на провал, бо соціал-революціонери, націонал-комуністи, федералісти, малороси та інші невігласи, ніколи не можуть мати сконсолідованої формули в суті національного змісту і форми української державності. Мусимо позбутися чужого й фальшивого доктринерства різних марксів - енгельсів, якими було задурено голови й нашим землякам М. Драгоманову, М. Грушевському, В. Винниченкові, М. Шаповалові та різним хвилювим, багряним, тичинам і прославлювачам "пролетарського соціалізму" — комунізму.

Русійною й ефективною силою нашого визволення та державного розвитку може бути, як і для інших народів, одинокий суверенний націоналізм.

Аспекти ідеологічного наступу

Міжнародний. Нав'язувати зв'язки з антикомуністичними силами різних держав і народів та через їхні організації поборювати не лише комуністичні доктрини, але й всякі прояви і тенденції прокомуністичної політики в окремих державах. Гостро критикувати міжнародний форум ООН за потурання й привілеї комуністичним державам; за бездіяльність у справах визволення поневолених комуністичних народів; за промовчування на форумі ООН злочинів московського імперіалізму й колоніалізму; за зраду протикомуністичних революційних рухів в Європі, зокрема Мадярської Революції; за повалення військами ООН самостійності Катанги; за втягування в політику ООН Римського Папи Пав-

ла VI, за явний тиск на антикомуністичні держави Родезію й Португалію.

Демаскувати підривну діяльність п'ятих колон прогресистів у різних країнах нашого поселення. **Московський.** Ідеологічно поборювати московський комуністичний імперіалізм, як колоніально рабську систему. Разом з іншими поневоленими народами розкривати всі його злочини й диверсії т. зв. "культ-обміну". Розкласти комуністичну тоталітарну систему всіма доступними засобами. Використовувати постійні економічні, політичні, ідеологічні й духові кризи — проти комуністичної тиранії, розгорнувши ідеологічний наступ на всіх відтинках.

Український. Виховувати революційно-національні кадри української молоді. Продовжувати безкомпромисову боротьбу за суверенну Українську Державу. Поборювати будь-які прояви зміноріччівства, малоросійства, непередришенства й націонал-комунізму. Постійно таврувати зрадників українського народу та вислужників московського окупаційного режиму в Україні. Вияснювати українському народові причини його поневолення московськими окупантами та пригадувати славі сторінки української історії Княжої, Козацько-Гетьманської та останньої Визвольної Доби (Святослав, Володимир, Ярослав, Данило, Сагайдачний, Наливайко, Хмельницький, Павлюк, Нечай, Виговський, Мазепа, Гордієнко, Полуботок, Дорошенко, Гонта, Залізняк, Кармелюк, Довбуш, Петлюра, Скорпадський, Єфремов, Павлушков і Шухевич).

Проводити власну незалежну визвольну політику, не зважаючи на різні кон'юктурні зміни в світовій політиці.

ВІДБУЛОСЯ ПІКЕТУВАННЯ СОВЕТСЬКОЇ АМБАСАДИ

Нью-Йорк (УВ АВПН). — В неділю 5-го листопада ц. р. в Нью-Йорку відбулося пікетування советської місії при ООН при Лексінгтон Евені й 67-й вулиці, що його перевела організація Американці за Визволення Поневолених Націй. В пікетуванні брали участь українці, мадяри, словаки, кубинці, козаки, білоруси, альбанці, що є членами АВПН. Найбільшу групу становили українці, члени Спільки Визволення України, СЗСУ—Селянської Партії й Української Гетьманської Організації. Понад сто пікетуючих з прапорами своїх груп протестували проти 50-річчя т. зв. "жовтневої революції", що його в ці дні відзначає Москва. Відповідно до цього були написані транспаренти та відповідні летючки. Головним гаслом було "50-річчя комуністично-російського народобивства". На закінчення пікетування 10 автомашин з виставленими національними прапорами й закріпленими на автах транспарентами періхали вулицею попри советську амбасаду й через Тайм Сквер до будинку Об'єднаних Націй кількома головними вулицями Нью-Йорку, пронизуючи повітря завиванням автових сирен. Демонстрація тривала від 12-ої до 5-ої години пополуночі.

“В СВОЇЙ ХАТІ – СВОЯ ПРАВДА, І СИЛА, І ВОЛЯ”

(Продовження з попереднього числа)

Зрештою, якби страйки були навіть і не заборонені, то до них все одно неможливо було б вдатися.

Якщо сьогодні володарі дають своїм підвладним за їх працю досить засобів до животіння, вони є вдячні, так само, як вони мусять бути вдячні, коли завтра буде їм уділено половину, або чверть цього “досить”. Такий самий грабунок здійснює московський комуніст-імперіалізм також своєю політикою цін через свій змонополізований “держторг”. Уярмлення робітництва прийшло після того, як його було використано комуніст-більшевизмом для захоплення влади та для допомоги в масакруванні селянства й запропоренні його на колгоспну панцину. А колгосп — це позбавлення селянина його власної землі, власного тягла й інших засобів господарювання. Колгосп — це позбавлення селянина права мати продуктивну худобу й інші галузі сільського господарства. Колгосп є, таким чином, закріпаченням працею на “удержавленій” не своїй землі в умовах самого безоглядного визиску та грабування всього ним виробленого. А щоб позбавити селянина можливості бодай часткового усамотійнення від “держави”, йому згодом було відібрано в колгосп навіть садибу, де до того він ще міг вирощувати собі якусь городину. Ось, як селянство остаточно було здане на ласку “держави” й примушене дивитися, як той пес, їй у руки, дістаючи за свої рабські “трудоdni” нужденне, тільки щоб не здох, прохарчування. А для “захисту соціалістичної власності”, щоб “громадяни” не могли, просто кажучи, відбирати своє й тим бодай частково зараджувати важким злидням, відповідні драконівські “декрети” передбачили нечувані кари, аж до розстрілу включно, за жмут зрізаних колосків, або за “вкрадений” порожній лантух. Велитенська бюрократія, бо ж, як казав Ленін, “соціалізм — ето учот”, а надто, коли приватня творча передбачливість заступлена “державним” плянуванням, що вже згори приречене на нездар, а також ще численніший апарат контролю, примусу та насильства, — всі ці дармоїди, що самі нічого не виробляють, лежать важким тягарем на шії передусім поневолених народів, за рахунок яких підгодовується й — “старшого брата”, що в той спосіб перетворився на червоного фашиста. Саме так Москва винищила в 1932-33 р. понад 6 мільйонів українців та кілька мільйонів інших поневолених народів.

Яким безмежним нахабством є отой на весь світ

Перебіг пікетування фільмувала телевізійна станція, що його було показано на каналі 5 о 10-ій годині вночі. Після коментатора, який говорив про цілі пікетування й назвав поіменно групи, а між ними й українців, промовляв п. А. Корн — президент АВПН.

комуніст-більшевицький галас, що, мовляв, запереченням-знесенням приватної власності та її “удержавленням-націоналізацією” усунуено не тільки коріння визиску людини людиною, але й закладено підвалини для побудови “безкласового суспільства”. Яка безприкладна брехня. **Навіть невігласам видно, що остаточно обезвласнення народу є передумовою його рабства.** Між іншим так зване урівноправлення жінки в комуніст-більшевицькій “державі” є в дійсності її закріпаченням у рабовласницьких виробнях, щоб і вона працювала нарівні з чоловіком на найважчих роботах. А щодо так званої безкласовості, то такого різкого зрізничювання суспільства, як в комуніст-більшевицькій “державі”, на класу-касту, володаріз тієї “держави”, й безправних, викрай уполітованих рабів її, не було навіть за рабовласницького відтинку історії. Відсунення звичайного народу від освіти, як наслідок навмисного запровадження платні за навчання, яку обезвласнений “громадянин” не є в стані сплачувати, що більше підкреслює привілеї класу-касти, нового червоного панства, що височить над холопами.

4. Національно-суспільна справедливість

Злочинність та безглуздість ладу, побудованого на запереченні-знесенні приватної власності та її “націоналізації-удержавленні”, підкреслюється ще кількома рисами. Перш за все, за такого ладу, з творчого процесу людства вилучаються всі обезвласнені, що стають лише сліпим знаряддям, не кажучи вже про потоптання саме через це людської гідності. Тому ніякі пляни згори, як уже зазначалося, не є в стані заступити чинник приватної ініціативи на засаді приватної власності, як природного рушія поступу та розвитку виробничих сил людства. Через це неминуча відстань між “пляном” і дійсністю в комуніст-більшевицькій державі буде завжди натягати тільки терором та насильством. Та не треба забувати, лишаючи на боці вагу вільного змагання за якість (конкуренцію), якої за комуніст-більшевизму не може бути, про такий важливий чинник, як довір’я між людьми, яке так само зникає за системи **марксизму-соціалізму-комунізму, перетворюючи її на систему підозри.** Довір’я може існувати лише між вільними й рівними людьми, отже, на засаді приватної власності для всіх людей, як основної умови їх незалежності. Думка про довір’я володаря до визискуваного й уполітованого раба і навпаки — просто смішна. Дії людей є вислідом боротьби між добром і злом. Тому найдосконалішою буде та побудова суспільства, яка вже в самій своїй основі містить якнайбільше можливостей забезпечення права та свободи людини й якнайменше щілин для злої волі. А таким і буде лад побудований на засаді духово-матеріальної приватної власності для кожного члена націо-

нальної спільноти. Суспільна справедливість — це сума заходів духово-матеріального порядку, спрямованих на завершення (вдосконалення) кожного члена спільноти й забезпечення його всебічного розвитку та добробуту. Суспільна справедливість є водночас постійним вирівнюванням тих різниць у посіданні власності, які були, є й будуть, але які, в розумінні припустимого надміру її, повинні бути й відповідно більш обов'язковими супроти спільноти за християнською засадою — “кому більше дано, з того більше й питають”. Вирівнювання різниць у посіданні власності, яка не повинна бути джерелом визиску й розпалювання заздрости та себелюбства, повинно йти до гори, а не до долу, тобто в напрямі наближення до вищих показників, а не до нижчих; не вирівнювання в убозстві, як то є в комуно-большевицькій “державі”, а вирівнювання в добробуті! Тільки таким чином кожний член національної спільноти буде чинним творцем, а не сліпим і безмовним знаряддям. Цілком певно, що національно-суспільно-справедливий лад вже згори вилучає будь який ґрунт для поділу спільноти на класи, чи партії — хибної ознаки демократії, що в дійсності є її запереченням. Національні спільноти можуть ділитися лише на фахи, роди й види виконуваних їх членами обов'язків та праці з метою вдосконалення. Запровадження суспільно-справедливого ладу на засаді духово-матеріальної приватної власності для кожного члена національної спільноти а також у міжнародному промірі, цебто для кожного народу, вилучить водночас поділ людства на “вищі” й “нижчі” раси, поневолювачів і поневолених, загарбників і пограбованих. Людство може ділитися єдино лише відповідно до своїх природних особливостей, що вже знайшли свій вияв у мовах і національній культурі та інших ознаках окремішности, отже, — лише на національні спільноти, як окремі рüşії розвитку й поступу людства — його спільної мети. Шевченкове гасло — “В своїй хаті — своя правда, і сила, і воля” — встає, як яскравий дороговказ національних революцій поневолених народів в їх боротьбі за свою волю, за свою національно-суспільну справедливість. Марксизм-соціалізм-комунізм з його засадами безбожництва, нищення приватної власности, класової боротьби та “інтернаціоналізму”, як бачимо, є цілковитим запереченням національно-суспільної справедливости. Особливо від'ємного значення набирає засада “інтернаціоналізму” в багатонаціональних імперіалістичних творивах. Вона, ця засада, уложена К. Марксом, як речником інтернаціонального дармоїдства, з метою зміцнення мурів отих в'язниць народів. Подвійний утиск поневолених народів під оглядом національним, як і суспільним (соціальним), ховає в собі можливість вибухів національних революцій, скерованих проти поневолювача, що на ньому в основному спирається інтернаціональне дармоїдство. Не лише мету духового роззброєння поневолених народів, і то шляхом спрямування їх революційного завзяття на розв'язання, мовляв, суто соціальних питань, інакше кажучи, — в бік самознищувальної класової боротьби та “грабування награбованого”, — містить у собі ця марксова облудонаука. — В першу

чергу справа стосується про приховання ворожого до поневолених народів ества інтернаціонального дармоїдства та його спільника-підпори — народу-поневолювача під каптур “інтернаціоналізму”. Мовляв, усі нації, цебто і “дотеперішній” поневолювач і “колишні” поневолені, є, у висліді “пролетарської”, чи соціалістичної, революції, політично рівні між собою й тому, мовляв, немає потреби відділятися від багатонаціонального утвору. Відповідно до цього ошуканства, марксова засада “інтернаціоналізму” розглядається не в розумінні здійснення природнього права кожної нації на незалежність, не в розумінні привернення спотвореної засади приватної власности до її природнього і справедливого значення в міжнародному мірилі, що водночас забезпечувало б ще небачений розвиток виробничих сил людства, усуваючи війни й постійну примару голоду. — Марксова засада “інтернаціоналізму”, відкидаючи в згаданій підступний спосіб право до поневолених націй на свою державну самостійність — “свою хату”, передбачає створення інтернаціональної саламахи”, де, мовляв, всі люди, незалежно від їх національного походження, будуть мати однакові права. Але справа полягає в тому, що поневолювач, володіючи у висліді попереднього панівного становища, більшими політичними та культурно-економічними здобутками, приходить з ними й до “саламахи”, що зумовлює кращі вихідні становища для нього й надалі. Поневолені народи залишаються все з-заду, а їх голоси проти панівного становища “старшого брата” все стягатимуть на них кару, як на підважувачів “інтернаціональної солідарности”. Отже, засада “інтернаціоналізму” є виявом найбільшого сприяння для поневолювача та нічим іншим, як утриваленням ще більшого національного утиску поневолених народів, а засада знищення духово-матеріальної приватної власности відразу перетворює їх на рабів. В умовах вивласнення, чи підступно називаної “націоналізації-удержавлення” все народне добро в тій, чи іншій підбитій країні негайно узаляжнюється від “центру”, який має “правну” змогу безпосередньо висмоктувати економіку поневоленого народу та нищити його національну культуру. Ось яким чином імперіалізм-колоніалізм перетворюється водночас і на тоталітаризм, і на фашизм, розуміючи під останнім той стан, коли визискувачем стає не якась окрема верства, а поневолювач у цілому, цебто “вищий”, або “великий”, чи “вибраний” народ, або “старший брат”, що таким чином став в останніх часах червоним фашистом, як це має місце у випадку передусім Росії.

Де общес добро в упадку, забудь отца, забудь і матку, лети повинности справлять

Іван Котляревський

Статюю прикрашує вигляд, а людину — діяння її.

Піфагор

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ БАЗИКАЛИ

Комунізм і московський колоніалізм

Ще не так давно Москва була єдиним керівним центром світової комуністичної змови, а комуністичні партії в різних країнах беззастережними виконавцями наказів московських комуністів.

Сьогодні червоний Китай не лише не визнає московської зверхності, але й довів до розколу в світовому комуністичному бльоці. Поряд з п'ятьма комуністичними колонами, що слухають Москву потворилися інші, які стоять по боці червоних китайців; комуністичний диктатор Тіто в Югославії провадить власну політику з орієнтацією на Москву, а румунські комуністи, користаючи з гризні за "лідерство" в комуністичному бльоці між Москвою й Пейпінгом, силкуються звільнитися з московських колоніальних обіймів.

Однак, треба мати на увазі, що ця гризня зовсім не міняє настанови червоної Росії й Китаю загарбати цілий світ. Бо московські й китайські комуністи лише розходяться в питаннях тактики.

Інша справа, що як Росія, так і Китай найперше дбають про свої власні колоніальні інтереси й на цьому ґрунті між ними точиться внутрішня, навіть збройна прикордонна боротьба, але це окрема тема, яка не відноситься до порушуваних нами справ.

В згаданій ситуації, коли одна частина народів поневолена або загрожена червоною Росією, а друга червоним Китаєм, українська визвольна політика в зовнішньому світі для зискання співпраці й симпатій всіх поневолених чи загрожених комунізмом народів, повинна базуватись на глобальній протикомуністичній політиці й боротьбі, а не лише на боротьбі з комунізмом московським чи китайським. Лише на такій спільній базі можуть співдіяти разом усі протикомуністичні сили в цілому світі.

З цієї метою в ЗСА створено нову організацію "Американці за Свободу Поневолених Народів", в якій Спілка Визволення України приймає активну участь і до якої належать понад 30 народів поневолених Росією й Китаєм або іншими комуні-імперіялістичними державами, як Югославія чи Чехія. Це вперше в історії ЗСА, постала організація державно-політичного типу, що ставить перед собою ціль допомогти визвольним змаганням народів проти комуністичного колоніалізму.

Це зовсім не означає, що наприклад українці в цій організації повинні занехати боротьбу з московським колоніалізмом, навпаки, наша участь в спільному протикомуністичному фронті відкри-

ває широкі можливості для викривання перед усіма народами світу московського комунізму, як нової форми російського колоніалізму.

Цілоком зрозуміло, що українська еміграція лише тоді зробить позитивний вклад в боротьбу проти світової комуністичної загрози, коли у своїй загальній масі стоятиме на безкомпромісових протикомуністичних і самостійницьких позиціях, коли матиме надійне власне протикомуністичне запілля: однаково вороже, як до інтернаціонального так і до національного "комунізмів".

Жалюгідні події, що мали місце в українському еміграційному середовищі в 1964-1965-1966 роках довели, що в нашому запіллі не все гаразд, що ще недавнє протикомуністичне наставлення переважачої більшості української еміграції з другої світової війни, поважно захитане.

Бацилі советофільства, зміновіховства й капітулянтства, що до цього часу перебували в ізолюваних від громадянства "дискусійних" лябораторіях типу "круглого стола", користаючи з т. зв. політики "співіснування", а в зв'язку з цим з наступу московського КГБ на українську самостійницьку еміграцію шляхом "контактів" та "культурного обміну", виявили свій намір "вийти в маси", щоб "переставити" її з позиції безкомпромісового самостійництва на рейки "реалітетів" в УССР, згідно з якими "Україна хоч і поневолена Росією, але є "державою українського народу", лише треба "подбати" про "виповнення" її культурно-політичного життя "українським змістом". Московські "прогресивні" п'ятиколонники в ЗСА й Канаді, для яких УССР вже є "расм" для українського народу, підтримують повною парою зміновіховство, як менше зло в боротьбі проти московського колоніалізму.

Зміновіховці й "реалітетники" не зважаючи на те, що ці "контакти" з УССР відбуваються через Москву й агентуру КГБ, демагогічно оперують словами про "власні сили" українського народу, з якими нібито вони "контактуються", насправді ж, маючи на думці московських вислужників в Україні комуністів і комсомольців, бо вони є на "державній роботі", тому і єдино здібні "дбати" про "інтереси" українського народу, а навіть можуть створити "націонал-комуністичну" УССР на зразок Югославії Тіта, лише їх треба "навчити", як "відірватися" від Москви.

Згідно з такою "логікою" всі ті представники народів, які вивтікали з теперішніх московських сателітів зробили дурницю? Згідно з теорією зміновіховців, вони мусіли б бути вдоволеними з "націонал-комуністичних" режимів у їхніх країнах, бо "українські" зміновіховці вважають за

велике досягнення, коли б в Україні такий режим зойно постав?

Цією пропагандою в українському середовищі займається цілий ряд інтелектуальних базикалів, переважно тих, які на власні очі не бачили УС-СР; вони заявляють свої претензії на "політичний провід" української еміграції "відмовляючи" такого права тим, що наприклад в Другій Світовій Війні активно боролися й керували підпільним рухом в Україні проти німецьких і московських загарбників; які в таборах втікачів у Німеччині боронили українську еміграцію від московських агентів КГБ, що в той час полювали й на багатьох з поміж цих інтелектуальних базикалів. Тоді московська агентура діяла під вивіскою "за повернення на родину", а тепер "за культурні зв'язки з співвітчизниками".

Свої претензії інтелектуальні базикали мотивують тим, що мовляв, дотеперішнє протикомуністичне наставлення українців на чужині "не відповідає" духові часу. Один з них д-р В. Голубничий в доповіді "Українська визвольна справа в умовах мирного співіснування між США й СССР", яку він прочитав 5-го лютого 1965 року в Нью Йорку в клубі "круглого стола" (Див. "Українські вісті" з 7-го березня 1965 року, Німеччина), виклав таку змінюховську теорію:

"...Ціллю Америки (очевидно ЗСА, В. К.) є **змінити СССР** перетворити його на мирну, неагресивну й по-змові демократичну країну, а не знищити його. Америка не прагне до знищення СССР, як великодержави, тому, що вважає, що для збереження балансу сил на Євразійському континенті в майбутній світовій федерації присутність СССР є необхідною, як противага до Китаю та до об'єднаної західної Європи.

Америка не вірить у позитивність існування дрібних національних держав, бо вважає, що між ними завжди виникали б війни і не було б у світі миру. **Вона стоїть за великопростірні об'єднання, в свою чергу об'єднані в світову державу** (підкр. В. К.).

Все тут сказане, не є ніякою новиною для тих, що читають американську пресу правого напрямку, яка постійно на підставі документів вказує на ті підривні сили в ЗСА, що прагнуть використати американський народ у створенні "світової держави"; на ту підземну мафію в ЗСА, що намірилася знищити американську свободу в ім'я "світового уряду".

Певно, що для В. Голубничого, як і для мафії, Україна з її понад 40 мільйоном населенням є "дрібна національна держава", а Ізраїль з двома мільйонами жидів "великопростірний!"

Теревеннями про "великопростірні об'єднання" В. Голубничий вмовляє українців зректися політики безкомпромісного самостійництва, бо мовляв, вона немає ніяких виглядів будь-коли здійснитись.

Фактом є, що сьогодні політика американського уряду сприяє активізації змінюховців, реалітетників і капітулянтів в середовищі української самостійницької еміграції, але через кілька років в Білому Домі засяде інший президент і "співіснування" буде не в моді.

Чи в зв'язку з цими змінами, чи переїнами, українська самостійницька еміграція має пристосувати українську визвольну політику до вітрів в урядовій політиці ЗСА?

І де опиняться тоді реалітетники й змінюховці зі своїми теревеннями?

Ні, українська визвольна політика за всяких обставин має бути безкомпромісно-самостійницькою, враховуючи лише зміну тактики в її переведенні.

На одній з нарад Організаційної Комісії в Нью Йорку для скликання Світового Конгресу Вільних Українців, коли дискутовано потребу протимосковської маніфестації, один із змінюховської братії був проти, якщо не буде запевнення в тому, що участь в ній братимуть представники американського уряду?

На це народжений в ЗСА українець, що головував на нараді відповів, що нам українцям немає чого журитися, як на українську справу дивляться урядові чинники. Це наша українська справа і ми її повинні провадити так, щоб спонукати наших противників рахуватися з нами!

Це була правильна відповідь тим, що на пропаганду "широкопростірних об'єднань", одержують фінансові засоби від ворогів України, за які добре влаштували своє приватне життя. А українську еміграцію намагаються вмовити, що "співіснування" ніколи не зміниться в урядових колах ЗСА, на сприятливу для української визвольної справи політику, а тому мовляв, в рямцях СССР треба "домагатися" для українського народу "національних прав".

Є й серед американського народу інтелектуальні базикали. Саме про них публіцист Роберт Співак в газетах американського пресового синдикату "Паблішерс Ньюспейпер" звертає увагу американців на "лихо доморослого антиамериканізму". Його джерелом у ЗСА є інтелектуали: професори університетів, духовні особи, письменники. Звичайно не всі, як і серед українського інтелектуального світу, але це ті, що підбурюють студентів на демонстрації проти політики американського уряду у В'єтнамі; вони пишуть протести проти "фашистської" політики Президента, але ні слова про комуністичний терор, ні слова про рабство в СССР.

Згаданий публіцист пише, що кожна криза вилонює людей, які впадають у паніку, деякі з них стають дефетистами, дехто з них відпадає від народу... Саме до них він зараховує й оцих базикалів.

калів, чия писанина й діяльність вигідна лише комуністам і очевидно Москві.

Реалітети, змінюючись, капітулянтство

Нижче друкуємо "концепцію" з доповіді В. Голубничого, що про неї ми згадували попередню, а в якій він "доводить", якою має бути "реальна політика" української еміграції супроти УССР.

Засудивши націоналістичні середовища за їх нібито "ставку на війну", як "єдиний" шлях до визволення України й намалювавши жахливе знищення українського народу в майбутній "атомовій війні", В. Голубничий пише:

"12. концепція визволення України яка була й є на еміграції покищо в меншості, це концепція — назвімо її так, реалістична, що враховує ситуацію і в світі і в ССРСР та на Україні, й яка вважає, що найпрактичнішою в сучасних обставинах є орієнтація на **власні сили** українського народу **на Україні**, а з еміграції допомагання тим силам усіма можливими засобами.

Ця концепція виходить зокрема з того, що поскільки політика співіснування між Заходом і ССРСР буде продовжуватись і в майбутньому, українській визвольній політиці слід до неї достосуватись і її практично використовувати, бо боротись проти цієї політики рівнозначно з донкіхотством та даремною розтратою сил і засобів без практичного наслідку для України".

І далі:

"а). Еміграція повинна робити все можливе, щоб зруйнувати й відкрити залізну заслонку між нею й Україною та між Україною й світом. Для цього еміграція повинна б позитивно ставитись до різного роду обміну з Україною, що його провадять і повинні б більше провадити західні країни.

б). Шляхом обміну еміграція повинна б надати Україні всебічну ідейну, політичну й матеріальну допомогу. Треба було б вести пропаганду не тільки на Заході, але також і на Україні. Треба було б видавати для України літературу й пересилати її туди всіма можливими шляхами. Треба б нести з еміграції на Україну нові визвольні ключі й ідеї, треба було б шукати й розробляти нові методи боротьби на Україні, допомагати українському народові організувати свою боротьбу.

16). Звичайно, це складна річ не тільки організаційно, але також і ідеологічно. Наша еміграція в більшості не підготована до такого роду зв'язків з Україною, до роботи на Україні. Сучасної України більшість еміграції не знає, і що гірше — не хоче знати. А треба було б пізнавати, щоб практичніше працювати на користь Україні.

17). Найважливішим мінімумом, однак, повинно б бути принаймні те, що, щоб еміграція, якщо сама не вміє й не може вести такої допомоги Україні, не перешкоджала б тим вести таку роботу, хто хоче й може. Потрібний принаймні мінімум толерантності й довір'я, що,

ті, хто стоять за таку допомогу Україні є такими чесними й відданими українцями, як ті, що продовжують надіятися на дипломатичне чи збройне західне визволення України. Еміграція повинна б принаймні зрозуміти, якщо не допомагати тим, хто стоїть за політику мирного співіснування, за політику обміну й зустрічей, хто хоче використати існуючі обставини, а не бути бездіяльним чи безнадійно лізти на стіну й кричати, що ми "проти". В ідеальних умовах еміграція повинна б навпаки, допомогти тим, хто хоче й може вести таку роботу на користь Україні. Але мінімум, якого ми вимагаємо, є той, щоб нам не перешкоджали".

Ми навмисне навели ці довгі витяги з доповіді В. Голубничого, щоб читачі могли мати повне уявлення про цього сто-відсоткового невігласа щодо підсоветської дійсності з одного боку й інтелектуального базикала в питаннях "визвольної політики", яку він збирається "здійснювати" через "контакти" з "туристами" з УССР.

Як інтелектуальні базикали можуть "надати Україні всебічну ідейну, політичну" та ще й "матеріальну допомогу", якщо всі надії, щодо їх здійснення В. Голубничий покладає на "туристів" з УССР, які виїждять за кордон з доручення московської розвідки?

Від "контактів" до співпраці

Після доповіді В. Голубничого минуло більше двох років. За той час, цілі Москви щодо української еміграції повністю підтвердили пересторогу українських самостійницьких середовищ, а в тому й Спілки Визволення України.

"Співіснування" наприклад із ЗСА Москва використовує в двох напрямках. Тут найхарактернішим є т. зв. "культобмін". Пропаганда московської культури розрахована на американське суспільство, а української виключно для української еміграції. Українські "радянські" поети й письменники, як і гопачні ансамблі, обмежені зустрічами з українськими емігрантами з розрахунком лаплювання українських "буржуазних націоналістів".

І треба ствердити, що пропагатори "контактів" вже не просто "контактувалися" з різними павличками, коротичами й драчами, а таки ревно допомагали їм у зустрічах зі студентами, з громадянством.

Студентів-Богословів, що протестували проти допущення безбожників у стіни Колегії св. Андрія, а потім їхні виступи проти адміністрації Дирекції, яка такий дозвіл дала, змінюючівці плямують "бунтівниками". Більше цього, цих студентів називається "безбожниками"?

З цього й висновок, що "контакти" перемінилися в пряму співпрацю з Москвою для розкладу української еміграції!

Про безнадійність використання "контактів" з

ДАРУНОК ЖОВТНЮ – ВТЕЧА СВІТЛАНИ

Ніщо в світі так не притемнює 50-річчя "жовтневої революції" в Росії, як втеча на Захід доньки бывшего тирана підсовєтських народів Йосипа Сталіна.

Ніякі пропандивні прийоми Москви, щоб скомпромітувати її, не всилі приховати факту диявольської системи, від якої втікають навіть найбільше упривілейовані особи червоно-московського царства.

Втеча Світлани робить найбільші спустошення серед сліпих і довірливих симпатиків Советів на Заході, які виступи проти московського режиму тиранії розглядали, як пропаганду. Але тепер вони повірили доньці диктатора.

Коли б донька Сталіна навіть нічого не сказала, то одна її присутність на Заході, є потрясаючою компромітацією для червоної Москви, яка може хвалитися "спутніками", але не приховує повного загнивання системи, якою намагалася ковпачити світ в 50-річчя "жовтневої".

Хоч в опублікованих вже спогадах Світлани Сталінової не багато "політики" про те її твердження, що за народобивчу систему в ССРСР

метою "впливу" на українців з-під советів, заговорив і сам В. Голубничий.

В доповіді "Будування мостів між Америкою і Україною — підсумки з досвіду та можливості у майбутньому", що він прочитав її 5-го лютого ц. р. в Торонті виходило, що всі "культурники" мають агентурні завдання, які виконують "із страху", бо "вони мусять відчитатися перед тими хто їх послав". Але, твердив він, що "контакти" треба продовжувати, бо ось, мовляв, "круглий стіл" листувався з урядовими колами у Вашингтоні, які запевнили, що проти "контактів" не лише з "культурниками", а й з урядовими колами УССР не мають нічого проти.

То чому ж не сказати просто, що "круглий стіл" виконує агентурну роботу для однієї цілі, а Москва для своєї?

Але, в цьому є лише одне "але"? Сумніваєсь, щоб американські урядові кола бажали розмноження советських агентурних елементів у своїй країні.

Отже, не зважаючи на "прихильне" становище "урядових кіл", українські безкомпромісові самостійницькі сили мусять ще з більшим напруженням протистояти будь-яким контактам широким кіл української еміграції з висланниками московського КГБ. А "круглі столи" і всі ті, які дістали "схвалення" таких зустрічей, хай собі "контактуються". Лише, щоб мету цих "контактів" інтелектуальні базикали не представляли, як "реалістичну" концепцію "визволення України".

відповідає не лише її батько, але й ті, що були біля нього, отже члени ЦК Комуністичної Партії, відповідає історичній правді. Тому й розвінчувальна промова Хрущова проти Сталіна на 20-му з'їзді КПСС, була фактично присудом для всієї партії і її політики.

Серед маси пресових розважувань про втечу Світлани і її спогади, авторам доводиться в своїх коментарях доповнювати її й пригадувати факти з минулих діл диктатора. Так наприклад в дуже поширеному американському журналі "Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 28-го серпня ц. р. в статті "Що справді зробив Сталін — не сказано про його тиранію", автор наводить між іншим слова Хрущова про винищення з наказу Сталіна деяких народів:

"Українці уникнули тієї долі тільки тому, що їх було забагато..."

На іншому місці читаємо:

"Наступ колективізації найдошкульніше вдарив по Україні. Приблизно 10.3 мільйона українців зникли, а 4.8 мільйона вмерли з голоду".

Перебування Світлани Сталінової на Заході, її виступи в телевізії, різні інтерв'ю та розмови — яскраво виявляють образ найвищих сфер комуністично-московської кліки. Як бачимо, тут немає й натяку на якийсь "інтернаціоналізм" чи "спілкування народів" ССРСР, як то твердить московська пропаганда чи її гучномовці по "союзних республіках".

Світлана виступає, як закінчений "руський патріот". В її термінології є "Росія", а не ССРСР. Вона ніколи не порушує національного питання і все, що говорить, розглядає з позицій інтересів "русского народу". Вона ніколи не сказала, що є грузинкою?

Можливо, що тут вже слідна "наука" таких американських москвофілів, як відомий Кеннан чи інші, що крутяться біля неї від першого дня втечі на Захід. Ці "дорадники", в чому не може бути жодного сумніву й порадили їй не чіпати таких питань, як національна проблема в ССРСР.

Цікаво навести й матеріальні "здобутки" доньки диктатора в зв'язку з друком її спогадів. За кілька місяців після втечі, вона стала власником мільйонів. Нижче наводимо деякі цифрові дані, що й заплатили видавництва за право друку: "Харпер і Роу" — 225.000 дол., "Клюб кращої книги цього місяця" — 320.00 дол., німецький журнал "Шпігель" — 120.000 дол., "Нью Йорк Таймс" — 225.000 дол., журнал "Лайф" — 375. тисяч дол.

В 50-ти річчя "здобутків жовтня" донька Сталіна стала капіталістом!

ПРОТИКОМУНІСТИЧНА ДЕМОНСТРАЦІЯ В НЬЮ ЙОРКУ

Чоло колони демонстрантів АВПН під час протикомуністичної демонстрації в Нью Йорку в травні 1967 року.

В суботу 13-го травня 1967 року в Нью Йорку відбулася грандіозна протикомуністична демонстрація, в якій взяло участь понад 250 тисяч маршуючих у колонах по П'ятій Евені, а стільки ж пригледалося їй на хідниках.

Була вона відповіддю на влаштовану демонстрацію бітників, комуністів і пацифістів, які були заарештовані в ньюйорському Центральній Парк та домагалися від американського уряду припинення війни у В'єтнамі та, очевидно, віддання його південної частини Москві й Пекінові. Дегенерати палили американські прапори й військові квитки, підкреслюючи цим свою зневагу до власної країни та її уряду, під охороною якого бородаті й не миті потвори втішаються ситим і безжурним життям.

Оцей відьомський шабаш найбільші щоденники в Нью Йорку на чолі з "Нью Йорк Таймс" широко описували й подавали великі світлини, нібито з "журналістичного обов'язку", але насправді вони йому симпатизували, бо ось про згадану протикомуністичну демонстрацію цей же "Нью Йорк Таймс" написав дрібним шрифтом, що в ній взяло участь... 70 тисяч осіб, а світлини були підібрані так, щоб на них нічого не показати.

Мало цього, в очах американського патріотичного громадянства цілковито себе викрили та скомпромітувалися губернатор Нельсон Рокефеллер, голова міста Ліндсі й багато інших, які втікли з Нью Йорку, щоб не бути присутніми на трибуні

між достойниками, що вітали протикомуністичну демонстрацію. Сенатор Р. Кеннеді саме в цей час гостив у себе московського поета Євтушенка.

Всі, що знають ньюйорські маніфестації однодушно твердять, що такої масової й такої патріотичної демонстрації, як ця, що відбулася 13-го травня тут ніколи не було. І дійсно, густі колони демонстрантів посувалися безперервною лавиною головною вулицею від 12-ої години дня до 9-ої години вечора.

В дійсності демонстрацію запланували Американські Ветерани з єдиною метою дати моральну підтримку американським воюючим у В'єтнамі, щоб показати їм, що не бітники є опінією американського народу, а воюючі, робітники й увесь здоровий патріотичний американський народ є разом з ними й підтримує їхні змагання за волю і незалежність в'єтнамського народу. Демонстрацію плановано з розрахунком показати Москві й Пекінові, що їх пропагандивні теревені про те, що нібито американський народ не підтримує в'єтнамської політики свого уряду, є фальшиві й не відповідають правді.

Але учасники демонстрації різні політичні, суспільно-громадські й молодечі організації, а головне з поміж поневолених Москвою й Пекіном народів розуміли її завдання далеко ширше й зробили все можливе, щоб надати демонстрації гострого протикомуністичного змісту. Про це говорили чи-

сленні протикомуністичні транспаренти карикатури, зміст розповсюджуваних летючок.

Участь українців

Українську групу в демонстрації очолював Об'єднаний Комітет Українських Американських Організацій (Відділ УККА) в Нью Йорку на чолі з головою п. Р. Гуглевичем. Командантом колони був адв. В. Стек, полковник Американської Авіації. Крім цього в поході брали участь представники централі УККА й УНСоюзу.

Серед понад п'ятсот учасників, головну масу становили члени ООЧСУ, СУМА, ТУСМ, СУПВ, члени Гетьманської Організації, СВУ, упівці, СУА, ПАБНА.

Окрему групу мав Антибольшевицький Блок Народів з 12 членами інших народів з прапорами.

Як на велику українську колонію в Нью Йорку, українська група хоч і займала три бльоки все ж чисельною не була. Демонстрацію бойкотували ті, що називають себе "опозицією" в УККА. Отже ОДВУ, УРДП, ДОБРУС, ОДУМ, ОУНз, "круглі столи" й інші змінювачі та контактники, які також позбавили участі в демонстрації Пласт (бо мовляв, це політика!) — зайняли "неутральну" позицію. А тим часом американські скапти демонстрували тисячними колонами!

І треба сказати, що "опозиція", яка картає Екзекутиву УККА, що мовляв через її орієнтацію на "правих", українці в ЗСА не мають "авторитету" в урядових колах Вашингтону, сама себе висікла. Саме ця демонстрація мала на меті підтримку політики урядових кіл і її маніфестували члени УККА.

З цього виходить, що "опозиція" в УККА дивиться не в бік Вашингтону, а деінде?

Американці за Визволення Паневолених Націй

Членом цієї організації є Спілка Визволення України, а тому її членство приймало участь у демонстрації під шильдом АВПН. Це вперше названа організація виступила на демонстрації. Попереду колони несено великий шильд з написом "Американці за Визволення Поневолених Націй, Інк."

Потім крокували з прапорами представники поневолених народів, а за ними в національних строях дівчата несли написи багатьох країн, загарбаних Росією й Червоним Китаєм. Тут були також карикатури, скеровані проти московського колоніалізму.

Далі йшли колони національних груп, з поміж яких найбільшою була Кубинська. Проходячи повз трибуну заповідач заявив, що однією з найбільших груп серед демонстрантів є організація Американці за Визволення Паневолених Націй, що налічує 12 тисяч учасників.

Під час цієї демонстрації членами АВПН було розповсюджено 10 тисяч листівок протикомуністичного й протимосковського змісту.

Український Відділ АВПН

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

В суботу 5 серпня 1967 р. в Катедрі св. Йосафата при вул. Френклін (Зах. Торонто) відбулося вінчання молодої пари — панни Анни Козової та пана Теодора Фегона. Тайну Супружжя дозершив о. прелат Філевич.

Після вінчання відбулася весільна гостина в залі Хорватської домівки при вул. Дандес Зах., ч. 1585, Торонто.

На звеличення цього урочистого дня прибуло багато гостей не лише з Торонта, а й з Віндзору, Форт-Вілліяму, Гемільтону, Доріону та інших місцевостей Канади.

Після традиційного даровання-побажань молодят, під час гарної забави, на бажання багатьох гостей та за згодою молодят та їхньої рідні, перший дружба пан Петро Мельник, Пресовий Референт Осередку СВУ ім. акад. С. Єфремова в Торонто, проголосив збірку на українську пресу. Зібрано 39 доларів, з яких призначено 29 дол. на пре-

КОНФЕРЕНЦІЯ У ВАШИНГТОНІ

Підготовку до відзначення Тижня Поневолених Народів 1967 року попередила Конференція, що відбулася 15-го липня ц. р. у Вашингтоні, скликана Державним Комітетом Тижня Поневолених Народів, який очолює проф. Лев Добрянський.

Від АВПН на цій Конференції був п. А. Корн — президент і д-р В. Калиник — секретар Екзекутиви АВПН, яка також була представником Спільки Визволення України.

Представники АВПН і СВУ серед конгресменів. З ліва на право: п. Вільям Філь — Піттсбург, Пен., п. А. Корн — президент АВПН, конгресмен Бачнав — Алабама, конгресмен Майкл Фіген, проф. Л. Добрянський, д-р В. Калиник, конгресмен Е. Дервінські та полк. М. Назаренко (кубанські козаки).

совий фонд журналу "Місія України" і 10 дол. на часопис "Канадійський Фармер".

Гроші передано по призначенню. Обое молодята є активними в українському організованому житті і служили та будуть служити добрим прикладом для нашої народженої в Канаді молоді.

Багато членів СВУ, як гості звеличували цей пам'ятний день молодого — пана Т. Фегона — примірного члена Крайової Управи СВУ в Канаді, а також багато членів Українського Клубу для вишколення промовців, дебатерів та парламентаристів дружньо вітали молодят. Пан Т. Фегон був активним членом управи цього клубу на протязі першого року після його заснування.

Всім жертводавцям щира подяка, а молодій парі Анні та Теодорові Фегонам — багато щастя, здоров'я та Многих Літ!

Присутній

ЧИТАЙТЕ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ! ПОШИРЮЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ"

Український незалежний часопис
націоналістично-консервативного напрямку

Появляється двічі в місяць

Видає Українська Видавнича Спілька
"О С Н О В А"

Редактор і Видавець — Петро Пігічин

Річна передплата — \$5.00

OSNOVA PUBLICATIONS
19 Coral Crescent, St. Boniface 6,
Manitoba, Canada

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ І “КОДЕКС ЕТИКИ”

Представники поневолених народів біля Статуї Свободи під час Маніфестації 23-го липня 1967 року.

Найбільшим лихом української “вільної” преси в З’єднаних Стейтах Америки є той факт, що ні газета “Свобода”, ні “Америка”, ні “Народня Воля” не мають у своєму розпорядженні “незалежних” кореспондентів, які б об’єктивно подавали факти з політичної діяльності різних українських середовищ.

Ми назвали тут лише три газети, що належать асеккураційним союзам, бо ці союзи завжди декларують, що вони “понадпартійні”. Не називаємо тут іншу пресу, як в самих З’єднаних Стейтах Америки чи в Канаді або в Європі, які є органами відповідних політичних середовищ, бо їх завданням є вивисувати лише те, що робить їхня партійна група, а промовчувати й негувати діяльність своїх політичних противників, хоч би та діяльність була стократ кориснішою для української визвольної

справи, ніж різні пікніки у власному партійному гетті.

Для прикладу візьмемо щоденник “Свободу”, орган Українського Народнього Союзу в ЗСА, а зокрема помічені в ньому інформації про відзначування Тижня Поневолених Народів у 1967 році. Партійні кореспонденти й дописувачі скрізь постаралися, щоб у цих відзначуваннях пофальшувати або й цілковито промовчати участь Спільки Визволення України. Впарі з цим промовчується й діяльність американської організації Американці за Визволення Поневолених Націй і тільки через те, що головною рушійною силою в цій організації є знову ж таки Спілька Визволення України.

Якщо хтось хоче довідатись про діяльність СВУ й АВПН він мусить читати еспаномовну пресу в ЗСА, а зокрема такі газети, як “Ел Діаріо — Ла

Пренза" чи "Ел Темпо", в яких систематично поміщуються великі фотосвітлини й докладні матеріали про політичну активність згаданих організацій.

15-го липня ц. р. у Вашингтоні в готелі "Мейфлавер" відбулася Конференція в справі Тижня Поневолених Народів. На цій конференції були представники СВУ й АВПН, але в інформації, що була надрукована в "Свободі" про це не було жодної згадки. А між тим д-р В. Калинин виступала на бенкеті з промовою, з якій порушувала актуальні питання взаємовідносин між поодинокими національними групами. Цього виступу партійні писакки "не добачили", хоч у замітці відмітили чимало мертвих душ зі своїх середовищ, що були присутні на конференції.

В середині, 19-го липня ц. р. в Ситі Гол у Нью Йорку, відбулося проголошення Тижня Поневолених Народів. Були присутні представники різних національних груп. Українська група складалася з уповноважених різних організацій. І "Свобода" всіх їх правильно віднотувала за винятком СВУ. Про представника СВУ написано, що він був присутній від (нікому невідомого) "Комітету Визволення Поневолених Народів"? Про представника від АВПН взагалі жодної згадки, а ним був визначний кубинський політичний діяч.

Відбулося відзначення Тижня Поневолених Народів у Філадельфії. Члени Спілки Визволення України були єдиними, що розповсюдили поміж присутніми тисячі лемочок з інформаціями про Тиждень Поневолених Народів і про Україну, а також роздавали ілюстрований бюлетень АВПН про минулорічне відзначення Тижня біля Статуї Свободи. Все це було доручене також членам Президії Філадельфійської маніфестації, яка до речі випала дуже блідо. Присутні рвали з рук видання СВУ й АВПН, бо у Філадельфії не знайшлося ні одного політичного середовища, що було б подбало про відповідну пропаганду. І ось... в "Свободі" надруковано інформацію про Тиждень Поневолених Народів у Філадельфії, але ні слова про участь в ній СВУ.

Та вершка дезінформації досягла "Свобода" в "інформуванні" читачів про відзначення Тижня Поневолених Народів біля Статуї Свободи, що відбулося 23-го липня ц. р., влаштоване організацією Американці за Визволення Поневолених Націй при активній співучасті СВУ, що є її членом.

В цій "інформації" читаємо:

"В неділю, дня 23-го липня відбулося **ЩЕ ІНШЕ** (підкреслення наше) публічне відзначення Тижня Поневолених Народів (такого комітету взагалі не існує, прим. наша), на якому головним промовцем був президент УККА проф. Лев Е. Добрянський з Вашингтону".

На іншому місці подаємо докладні інформації про величаву Маніфестацію біля Статуї Свободи, а читач хай сам побачить, кому на руку писанина в "Свободі".

На наші запити в Редакції, чому таке діється, головний редактор А. Драган відповів, що сам на

тих відзначеннях не бував, а одержував готові інформації.

Маючи таке авторитетне твердження, нічого не лишилося, як подати до газети нові матеріали, що й було зроблено. Сам редактор А. Драган відібрав кілька фотосвітлин з Маніфестації, інші взяв редактор англomовного тижневика "Юкреїніан Віклі", як також інформації для перекладу. Подібні матеріали й фотосвітлини були вислані Редакції газети "Америка", що появляється у Філадельфії.

А який був вислід? В той час, коли найдрібніші вістки про відзначення Тижня Поневолених Народів на різних пікнікових оселях, по дрібних українських громадах, ретельно з фотосвітлинами відготовувались, часто починаючи з першої сторінки "Свободи", чи в її англomовному тижневику, матеріали про Маніфестацію біля Статуї Свободи появилися на третій сторінці без жодної фотосвітлини. В англomовному виданні, на першій сторінці, була поміщена фотосвітлина проф. Л. Добрянського з підписом на десять рядків. Організацію, що влаштовувала цю Маніфестацію не названо (Американці за Визволення Поневолених Націй), а Спілку Визволення України перекручено в англійському перекладі. Замість "Ассосіейшен" названо "Юніон", так, що читач і не знатиме, що то була за організація.

В газеті "Америка", в її українському виданні не поміщено жодної фотосвітлини, а в англomовному перекручено назву організації, що влаштовувала Маніфестацію, а що в ній брала участь СВУ взагалі не згадано.

Тут явна тенденція не допустити до англomовного читача дві організації, а саме Американці за Визволення Поневолених Націй і Спілку Визволення України!

Бо, чим інакше можна пояснити оце крутіство згаданих редакцій, що продовжується роками?

Слід підкреслити, що редактор "Свободи" п. А. Драган і редактор "Америки" п. М. Дольницький є авторами т. зв. "Кодексу Етики Українського Журналіста", який затверджено й прийнято до виконання з'їздами журналістів ЗСА й Канади.

І якраз в кожній його точці закликається не робити того, що роблять згадані редактори!

В третій точці написано:

"До основних етичних засад журналіста належить докладність, дбайливість і добра воля, як у збиранні і передачі вісток, так і в коментуванні та вияснюванні подій, при чому думка про загальне добро мусить мати перевагу над інтересами одиниць чи груп".

Отож, самі автори кодексу етики її не дотримуються!

Український Відділ АВПН

Лише той гідний життя і свободи, хто кожен день за них іде на бія!

Ґете

МАНІФЕСТАЦІЯ БІЛЯ СТАТУЇ СВОБОДИ

**Промовляє проф. Л. Добрянський — голова Державного Комітету для відзначення Тижня Понево-
лених Народів під час Маніфестації біля статуї
Свободи 23-липня 1967 року.**

Привітання від Президента Линдона Джансона, губернатора стейту Нью Джерзі Ричарда Гюза, губернатора стейту Нью Йорк Нельсона Рокфеллера, мейора м. Нью Йорк Джона Линдзи, сенатора Якоба Джевїтса, сенатора Роберта Кеннеді, сенатора Едварда Брук, конгресмена Едварда Дервінського, конгресмена Даніеля Флуд.

Проф. Лев Добрянський, конгресмен Джон Морфі, представники національного Китаю, Південного Вєтнару, Південної Кореї й інші виступали з промовами.

Як і минулого року, організація Американців за Визволення Поневоленних Націй на закінчення Тижня Поневоленних Народів, що в 1967 році припав на неділю 23-го липня, влаштувала біля Статуї Свободи в Нью Йорку імпазантну маніфестацію. З поміж національних груп зі своїми прапорами взяли участь: альбанці, вірмени, азербайджанці, ідель-уральці (татари), білоруси, китай-

ці, козаки (кубанці, терці, донці) зі своїми козацькими прапорами; хорвати, кубинці, калмики, грузини, мадяри, словаки, литовці, українці, північні казказці (осетини, карачаївці, інгуші, лезгини); південні корейці, південні в'єтнамці, румуни й ін.

Українська група була репрезентована членами Спільки Визволення України в національних костюмах з українським прапором, а до Почесної Президії під час Маніфестації був покликаний д-р Р. Гуглевич — голова Об'єднаних Українських Американських Організацій (Відділ УККА) м. Нью Йорку.

Маніфестацію попередила Служба Божа в наміренні поневоленних народів, що відбулася в Катедрі Святої Тройці в Нью Йорку при Бродвей і Вол Стріт на якій був також присутній проф. Лев Добрянський — голова Державного Комітету Поневоленних Народів, що прибув з дружиною й донькою з Вашингтону.

О год. 12-ій при численній участі присутніх парафіян американців та представників поневоленних комуністичним імперіялізмом народів відбулася месса, що її в асисті багатьох священників та церковного хору перевів єпископ Степан Бейн. На закінчення він зачитав список поневоленних народів, що їм патронуює організація Американці за Визволення Поневоленних Націй. В списку є 31 країна, що сьогодні знаходиться під чоботом московського й китайського червоного колоніялізму.

Єпископ С. Бейн висловив надію, що всі ці народи стануть вільними й незалежними, а комуністична тиранія, як і всі тиранії, що були в історії людства загине.

Після Служби Божої прапороносці стали в колону й в супроводі великої маси народу перейшли Бродвеем до причалу пароплавів, що перевозять туристів на острів Статуї Свободи.

Тут членами СВУ було розповсюджено серед американців і туристів понад 10 тисяч лєточок в яких вивиснювано цілі Тижня Поневоленних Народів, а в спеціальному виданні про Україну, подано дані про поневолення українського народу московським колоніялізмом. Крім цього роздавано ілюстроване видання організації Американці за Визволення Поневоленних Націй, в якому показано фрагменти з минулорічної маніфестації.

біля Статуї Свободи та подано дані про поневолені Росією й Китаєм народи.

Офіційна частина маніфестації розпочалася о 2-ій годині пополудні на площі перед Статуєю Свободи. Її відкрив п. Альфред Корн — Президент АВПН. Після молитви, що її проказав в англійській мові китаєць-християнин священник д-р Пітер Чінг, керівництво цілою програмою перебрав кубинець Маріо Агвілера, який сказав, що рік тому він був на Кубі, в підпіллі, та актив-

Національні групи біля головного входу до катедри Пресвятої Тройці Єпископалів у Нью Йорку, де відбулася Служба Бога в наміренні поневолених комуністичним імперіалізмом народів, під час Тижня Поневолених Народів 23-го липня 1967 року.

но боровся разом з тисячами кубинців проти тиранії Кастра. Тепер на вигнанні, він є одним з лідерів боротьби за звільнення Куби з комуністичного рабства.

Згідно з абеткою, прапороносці були вилаштовані на площі перед трибуною й після відіграння американського національного гімну, викликувані по черзі, займали призначені їм місця біля трибуни.

Першим, під оплески присутніх ніс свій національний прапор представник південного В'єтнаму. За ним викликувано інші національності. Всіх прапороносців з прапорами було 20.

В Почесній Президії зайняли місця: проф. Лев Добрянський—голова Державного Комітету Поневолених Народів, п. Альфред Корн — президент АВПН, конгресмен Джон Морфі, Джон Флоріс — уповноважений губернатора Нельсона Рокефеллера, До-Ленг-Туан—представник Південного В'єтнаму від уряду й в'єтнамської місії в Об'єднаних Націях, п. Мік від уряду Південного В'єтнаму, д-р Чін — представник Генерального Консульства національного Китаю в Нью Йорку, д-р Ю від Амбасаді національного Китаю у Вашингтоні, п. Тейлор — представник мейора м. Нью Йорку Джона Ліндзі, д-р Р. Гуглевич — голова Об'єднаного Комітету Українських

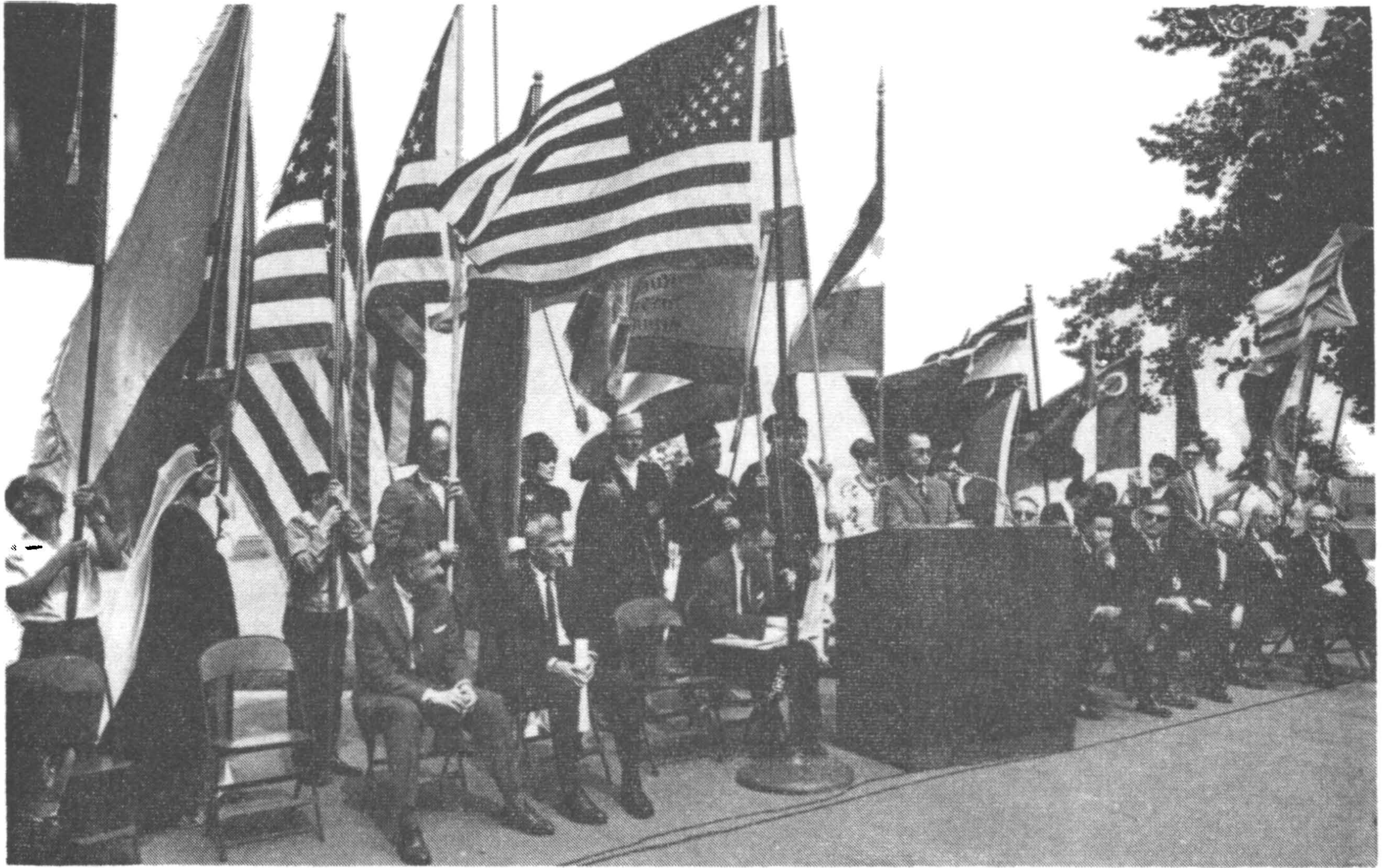
Американських Організацій (Відділ УККА) м. Нью Йорку.

Письмові привіти наспіли від Ліндона Джонсона — Президента Уряду ЗСА, Роя Вілкінса — Президента Організації для Прогресу Кольорових Людей, д-ра Чов — амбасадора Південно-Корейської Республіки й інших.

З довшими промовама виступали члени Почесної Президії, наголошуючи загрозу комуністичного імперіалізму в світі та визволення поневолених народів з комуністичного рабства.

Від кавказьких народів промовляв грузин п. Ченкелі, а від словаків п. Ветеско.

Проф. Л. Добрянський у своїй промові наświetлив перебіг відзначення Тижня Поневолених Народів в З'єднаних Стейтах Америки, особливо підкресливши його значення в 1967 році, коли московські імперіалісти відзначають 50-ліття поневолення неросійських народів, називаючи це "жовтневою революцією", яка нібито принесла свободу народам советської імперії. Називаючи поіменно поневолені Росією неросійські народи, проф. Л. Добрянський заявив, що є в ЗСА такі пресові органи, які виступають проти відзначення Тижня Поневолених Народів, а навіть заперечують існування деяких націй під советами, які іменовано в законі про Тиждень Поневолених

Промовляє представник Південного В'єтнаму під час Маніфестації біля статуї Свободи 23-го липня 1967 року.

Народів. Мав він на увазі газету "Вашингтон Пост", що появляється в столиці ЗСА та вже від кількох років виступає проти Тижня Поневолевих Народів. На закінчення своєї промови проф. Л. Добрянський від імени Державного Комітету для відзначування Тижня Поневолевих Народів, подякував організації Американці за Визволення Поневолевих Націй, а зокрема її президентові п. А. Корн за влаштування маніфестації біля Статуї Свободи, яка є символом волі й могутности 3"єднаних Стейтів Америки.

Спеціальне послання до учасників маніфестації від мейора Нью Йорку Джона Ліндзі відчитав п. Тейлор, а привітання від губернатора Стейту Нью Йорк Нельсона Рокфеллера склав п. Дж. Флоріс. На початку своєї промови він сказав, що губернатор просив його розпочати свою промову українським привітанням "Добрий день", що він і робить, виразно вимовляючи ці слова.

Листа від Президента Линдона Джонсона зачитав п. Маріо Агвілера, в якому було привітання для учасників Маніфестації.

Маніфестацію закінчено зложенням вінка біля підніжжя Статуї Свободи, який несли попереду колони прапороносців і маніфестантів, проф. Л. Добрянський і п-ні д-р Валентина Калиник — секретар Екзекутиви АВПН від Спілки Визволення України.

Безпосередню участь в Маніфестації взяло понад шістьсот осіб, переважно з поміж національних груп, серед яких була найчисельнішою українська, яку репрезентували члени СВУ та її симпатки з Нью Йорку, Ньюарку, Пасейку й Трентону. З Трентону (Стейт Нью-Джерзі) був присутній п. В. Котелевець — перший заступник голови місцевого Відділу УККА, він же й голова Осередка СВУ в Трентоні.

Маніфестації приглядалися сотки туристів з ЗСА й різних країн, які в цей час відвідали Статую Свободи.

Інформація Українського Відділу АВПН

ВИКОРИСТОВУЮТЬ ВИДАННЯ СВУ І АВПН

Вже маємо кілька американських політичних організацій, яким подобаються добре оформлені пропагандивні видання СВУ й АВПН. Ці організації часто звертаються з проханням надіслати їм летючки, наприклад про голод в Україні в 1933 році, про поневолення України Москвою, про підтримку американських вояків у В'єтнамі й інші.

Ці видання вони масово розповсюджують під час пікетувань советської амбасаді й різних протикомуністичних демонстрацій.

МОГУТНЯ МАНІФЕСТАЦІЯ ПЕРЕД АМБАСАДОЮ ССРС В ОТТАВІ

Демонстранти зірвали святкування 50-літнього ювілею кривавої революції. Побиті вікна, спалені криваво-червоні прапори, масові скандування антикомуністичних гасел, обкидання посольства гнилими яйцями, фарбою — це вияв протесту майже тисячної маси демонстрантів, більшість яких становили юнаки та дівчата, студенти народжені в Канаді. Оттавська демонстрація відбулася завдяки скоординованій акції Спільки Визволення України, Ліги Визволення України і всіх національних організацій балтійських країн, Румунії, Малярщини, Болгарії, Вільного Китаю, Словаччини та інших.

Частина учасників великої протимосковсько-комуністичної демонстрації перед советською амбасадю в Оттаві 7-го листопада 1967 року.

Початок маніфестації в день жалоби і смутку

День 7 листопада був проголошений в світі "Днем Жалоби і Смутку" по жертвах комунізму. Хоч на небі в цей день неслися мінливі, загрожуючі снігопадом, хмари, то однак снігу таки не було. Може тому, щоб не пошкодити сотням демонстрантів з численних пунктів провінції Онтаріо і Квебеку, які вже в пополудневих годинах прибували до столиці Канади, Оттави, щоби взяти участь в грандіозній, антикомуністичній демонстрації, яка мала на меті гостро запротестувати на очах усього світу проти найдикшої, найбрутальнішої, найбільш варварської й антигуманної системи в світі — проти безбожного, марксо-

большевицького, советського тоталітаризму та домагались свободи поневолених народів.

50 років тиранії, рабства, сваволі, знущань, арештів, злиднів, безпросвітності, дикунства і нечуваного в світі народовбивства. П'ятдесят років нових кривд, завоювань, лестоців, обману, і регресу. П'ятдесят років сліз численних мільйонів дітей, матерів, дідусів і бабусь. П'ятдесят років латок, дрантя, лаптів, вошей, бруду, таборів, дехристиянізації, русифікації, советизації... П'ятдесят років — масового терору, вбивства цілих народів, вбивства віри, вбивства релігії, вбивства людяности і прогресу. П'ятдесят років сліз, поту, темряви, беззаконня...

Ці злочини комуністичної Москви були основною рушійною силою і спонукую до демонстрації перед будинком советської амбасаді в Оттаві. Українці, литовці, латиші, естонці, словаки, румуни, болгары, китайці, молоді канадійські студенти, а навіть старенькі бабусі, дідусі, люди середнього віку — усі прямували в цей робочий несвяточний день до сірого, як і сіре все советське життя, будинку на самому березі річки Рідо, щоб виявити свій протест проти нечуваного рабства і сваволі на тих землях, куди ступив брудний чобіт московсько-советського тоталітаризму.

Рівно о четвертій годині і тридцять хвилин перший автобус, заповнений демонстрантами прибув до шпигунського центру — 285 Шарлоте — новий осідок яких п'яти десятків вишколених дипломатів, шпигунів, емгебістів і диверсантів з московської школи. Не минуло й кількох хвилин, як десятки демонстрантів з різноманітними плякатами і транспарантами маршували перед советським посольством.

Гасла на транспарантах були написані в англійській та французькій мовах для того, щоб розбудити тих канадійців, що їх приспала пропагандивна машина в Канаді, заливаючи телевізію, радіо та пресу повинню неправдивої, дешевої, советської пропаганди з нагоди кривавого ювілею.

"ЗВІЛЬНІТЬ УКРАЇНУ!", "50 РОКІВ РАБСТВА, ТИРАНІЇ і БРЕХНІ", "Хай живе вільна Латвія!", "Геть московських варварів з Болгарії!" — голосили плякати і транспаранти. А скільки було на цій демонстрації показів, які промовляли до канадійців без слів і написів. Один студент носив у руках таку споруду, що нагадувала шибеницю, на якій висів серп і молот, при чому молот нагадував скорше гостру косу, яка в руках большевицьких головорізів стяла голови десяткам мільйонів невинних людей, в ім'я божвільної марксівської ідеї опанування світу.

А інший студент швед — не носив ніяких гасел — але він промовляв голосніше до прохожих ніж самі гасла. Він був одягнений в білий халат на одну третину об'юшений кров'ю, а в руках носив ніж різника.

Нагривається атмосфера, збільшується число демонстрантів

Емгебісти на початку не показували великого хвилювання, бо думали, що і цей раз повториться звичайне, мале числом пікетування. Але автобуси за автобусами привозили все нові і нові сотні демонстрантів — з Торонта, з Монтреалу, з Лондону, з Ошави, і з самої Оттави. Атмосфера стала нагриватися. Біля сотні поліцаїв прибули глядіти за порядком. Десятки фото-репортерів, кореспондентів газет, телевізії та радіо-станцій тільки й те робили, що фотографували демонстрантів, їх гасла і плякати.

О годині шостій до демонстрантів, як і заплановано, прилучилися українці Визвольного Фронту і внесли ще більше енергії, та ініціативи в цю антибольшевицьку акцію. Особливо треба підкреслити нашу золоту молодь, яка не давала спокою і большевикам, що ховалися поза одвірки від каміння, яєць та пляшок, ні тим, які йшли похлептати трішки водки, що для демонстрантів символізувала кров, піт і сльози жертв комунізму. Трудно було лімузинам пробиратися крізь тисячну юрбу до цього сірого тюремного будинку, де чекали їх совети з водкою і кав'яром.

Демонстранти не давали спокою, ні нагоди ані тим, що пробували зайти до посольства, ані тим, що пробували викотитись звідти у чорних лімузинах. Ось з сірого тюремного будинку советської амбасаді виїздить міністер закордонних справ Канади Достойний Пол Мартін. І його демонстранти трактують так само, як і інших "гоале поліція пробиває дорогу і достойний міністер від'їжджає. Коли міністер Мартін був всередині сірого будинку, взяв його советчик Шпанко за руку і повів до вікна, щоб показати, як їх трактують канадійці. Не відомо, що відповів йому наш міністер, але думаємо, що міг сказати: "Наварили каші — то їжте".

То там, то сям на демонстрації з'являються вогні, які освічують видовище "святкування" кривавого ювілею в Оттаві: то горять насичені кров'ю невинних людей червоні прапори колоніальної драконівської держави.

При світлі вогню видно промовистий напис на плякаті: "50 років — хіба ж недосить?" Несла цей плякат молода українська студентка, тримаючи його обома руками, навіть без палички, наче весь світ кричить із цією студенткою, що вже досить, кажуть це людські душі, кричать невинні жертви червоного терору! Тиранія ніколи не була довговічною. А що вона тепер пробує одягти на себе ризи миру, людяности і прогресу, щоб ввести дальше в оману живих, і несвідомих людей в світі, то це не значить, що їй судиться довговічність.

"Скандидують" і палять прапори

Одним з ефективних засобів демострування є скандування — це повторення хором певного короткого гасла на специфічний демонстративний тон: "Бетер дед ден ред", "Фюмігейт де редс", "Вівант фрідом", "Давн віт Рашія" і багато інших. (В перекладі на нашу мову ці гасла означають: "Краще вмерти, ніж жити під червоними", "Викурити червоних", "Ми домагаємось свободи", "Геть з Росією").

Як гості так і офіціози амбасаді не виходили з будинку, щоб демонстранти не частували їх різноманітними вигуками, свистом і гнилими яйцями.

Член Крайової Управи СБУ в Канаді ред. Іван Гладун дає інтерв'ю для телевізійної мережі СіБіСі під час демонстрації в Оттаві. На задньому плані стоять: ред. М. Сосновський, ред. І. Варениця і п-ні Слава Стецько.

По сходах стікали жовтки та білки з яєць, деякі з гостей (чимало з них виглядали так, як писав наш Шевченко, мов опеньок засушений — тонка довгонога), ледве могли знайти сухе місце, щоб не забрудивши взуття, перейти. Демонстранти мали домовину, яка символізувала країни — жертви советського поневолення і імперіалізму. Під час спалювання червоних прапорів згоріла і ця домовина, покриваючи стіною сіроку диму всю, і без того сіру атмосферу навколо цього сіренького, але важливого, шпигунського центру на вільній землі Канади. Посипались при цій демонстрації вікна в посольстві. Одні кажуть, що вікна розбили емгебисти з середини, щоб було на що жалітися перед канадійськими міністрами, а інші кажуть, що то снайпери "Юкрейнієн Павер".

В один час все навколо затихло. Біля одвірків мов застигли манекени стояли емгебисти, чекаючи: що ж далі? І затихли нараз всі демонстранти.

Раптом у просякнутиї запахом диму атмосфері, пролунало могутнє, пророче, оптимістичне і певне, як завтрішній день — "Ще не вмерла Україна". І цей спів, ці могутні звуки гимну, що символізував похід нового маршу, того, що народжується, маршу того, що остаточно і раз на все повалить стару безбожну тюрму народів. Советські манекени залишилися біля одвірків непорушними, — заморожені страхом перед тим світлим, новим, певним, молодим, що росте, могутнє і ось-ось запалає полум'ям вселюдської революції, в якій Рукою Всемогутнього буде зтерта з лиця землі ота штучна, неприродна, нелюдяна імперія — советська тюрма народів.

Десь біля години 8.30 вечора закінчилася антикомуністична демонстрація в Оттаві. Коли розійшлися демонстранти — хідники, вулиця і подвір'я сіренького будинку виглядали як поле битви,

але без жертв. Летючки, друковані в англійській і французькій мовах встеляли поверхню навколо будинку, попіл, подерті плякати, патики, на яких плякати були прибиті. На самому початку демонстрації кілька семирічних хлопчиків, уважно приглядалися до демонстрантів. Опісля мабуть зачали просити, щоб і вони несли плякати. Їм дозволено і вони охоче взялися за цю роботу.

На закінчення один із тих хлопчиків набрав на ровер в'язку дрючків з плякатів і повіз додому. Я запитав нащо йому ці дрючки і одержав дивну відповідь: "Та треба ж буде колись викурювати їх з Канади".

Ще не встигли кацапи очистити місця демонстрації від уламків транспарантів, маси летючок, попелу, держаків від пікетів і т. д., як головний живоріз посольства Шпанко (походить від слова "шпана") заявив урядові Канади, що демонстрацію провели "німецькі коляборанти та воєнні злочинці". Це стара, брудна і брехлива советська витівка, бо більшість демонстрантів — це молодь та студенти, які народилися в Канаді і не хочуть, щоб вільна Канада стала жертвою советського бандитизму.

Місцева преса широко описала про перебіг демонстрації і подала інтерв'ю з чільними організаторами демонстрації — від СБУ паном І. Гладуном та паном п. М. Мельником. Пан І. Гладун заявив, що демонстрації — це єдиний засіб в Канаді для побороення комуністичного рака.

Пізніше Москва подала Канадійському урядові ноту протесту з приводу демонстрації і обвинуватила уряд Канади у сприянні демонстрації.

При цій нагоді, мабуть для того, щоб залякати полохливих, з московської кухні надійшли нові видумки. Вони почали домагатися видати в руки емгебістів якогось "воєнного злочинця", що мешкає в Монтреалі", і почали сипати на Канаду

всякі обвинувачення, якими було повне все півріччя кривавого советського панування. Сюди входять закиди, що Канада, мовляв постачає зброю та літаки до В'єтнаму, що уряд Канади не хоче дальшого "ганіму" з москалями і т. п. При цьому не слід проминути хоч згадкою, що теперішній кореспондент газети "Телеграм" — містер Ейнфранк — проливає крокодилячі сльози з приводу погіршення відносин між Оттавою та кривавою Москвою, називаючи демонстрантів "глупими" "несті". Виходить, що його, як жида, більше цікавить дружба з Советським Союзом, ніж з Ізраїлем. І тут виходить шило з мішка.

Слід для хроніки подати, що в неділю 5-го листопада перед советським посольством в Оттаві влаштувала подібну "протестаційну демонстрацію" і жидівська етнічна група Канади. Але згідно з повідомленнями преси, ця демонстрація виглядала радше як пікнік, а не демонстрація. На гаслах цих учасників пікніку було написано, що в Сов. Союзі живеться всім добре, за винятком жидів, які там в неволі. Цим хтось хоче ввести канадійців в блуд, щодо справжніх рушіїв комунізму і советської безбожної диктатури.

Так чи інак, треба всім людям доброї волі знати, що на теплих софах, в вигідних бюрах і на пляжах боротьбу з комунізмом вести не можна. Треба акції, і ще раз акції. Треба вірити, що в майбутньому до лав борців з осатанілим большевизмом стануть нові і нові маси, бо справа свободи є неподільна і обов'язком кожної вільної людини є — захищати волю і боротися за визволення України з тяжкої комуно-большевицької неволі.

В. ГЛАЗКОВА ВИКЛЮЧЕНО З АВПН

В неділю 15-го жовтня ц. р. в Нью-Йорку відбулося спільне засідання Екзекутиви й Ради Директорів організації Американці за Визволення Поневолевих Націй. На нараді були порушені такі питання:

1. Прийняття до АВПН нових членів-організацій,
2. Введення до Ради Директорів представників ново-прийнятих організацій
3. Перевибори Екзекутиви,
4. Пікетування советської амбасаді з нагоди 50-річчя жовтневої революції,
5. Справа В. Глазкова.

Згідно вплинутих заяв до АВПН були прийняті нові організації альбанців, білорусів, кубинців, козаків і мадярів. Після цього представників цих організацій введено до Ради Директорів.

Вибори членів Екзекутиви відбулися з таким вислідом: Альфреда Корн перевибрано на Президента АВПН, на його першого заступника вибрано кубинця Маріо Агвілеру, на другого заступника вибрано українку д-р В. Калинин, на секретаря Екзекутиви вибрано Л. Гаррісона, на керівника фінансів перевибрано українця д-ра О. Ничку, якому доручено створити спеціальну Комісію до якої вхо-

дитимуть представники всіх національних груп, що є членами АВПН.

Пікетування советської амбасаді в Нью-Йорку вирішено перевести в неділю 5-го листопада ц. р. Національні групи повинні з'явитися зі своїми національними прапорами. Транспаренти й летючки підготовляє Екзекутива.

Екзекутиві АВПН доручено вислати до всіх членів ОН листа в якому заявити рішучий протест, щодо перебування в ОН т. зв. СССР — цієї найбільшої колоніальної імперії в сучасному світі та з'ясувати становище поневолевих народів до відзначуваних Москвою 50-их роковин жовтневої контрреволюції, як "роковин" народовбивства неросійських народів.

Справу В. Глазкова з'ясував Президент АВПН Альфред Корн, якого доповнили інші члени Ради Директорів, а зокрема п. М. Назаренко від козаків і п. О. Ховайло від українців. Полягала вона в тому, що В. Глазков, як голова Комісії Зовнішньої Діяльності АВПН не лише занедбав цю ділянку роботи, але й намагався перешкаджати в роботі іншим. Через це Тиждень Поневолевих Народів у 1966 році, що його плянувала Рада Директорів перевести біля Статуту Свободи, підготовляла Політична Комісія й це саме було в 1967 році. Обидві ці акції В. Глазков намагався зірвати.

В. Глазков, будучи одночасно головою організації "Антикомуністичного Інтернаціоналу" переманював національні групи АВПН до своєї організації, поширюючи різні провокації на провідних діячів АВПН. При цьому ширив інтриги між поодинокими національностями, наставляючи наприклад, татарів і словаків проти українців, а на військового старшину М. Назаревка під вигаданим прізвиськом розписував листи до московських білих емігрантів різні вигадані провокації й наклепи на АВПН.

На одному із засідань Ради Директорів В. Глазков поінформував, що в Нью-Йорку твориться нова протикомуністична організація, до якої між іншим В. Глазков втягнув АВН, ООЧСУ й СУМА.

Становище Ради Директорів було таке, що АВПН виконує антикомуністичні завдання й нова ще організація непотрібна. В. Глазков цього не послужав і ввійшов до нової організації, як голова "Антикомуністичного Інтернаціоналу". А згодом виявилось, що саме В. Глазков був позалаштунковим диригентом по створенню нової "протикомуністичної" організації з очевидною метою пошкодити розростові АВПН.

З публікацій "Антикомуністичного Інтернаціоналу" також виявилось, що в його складі є жидівська група, яка поборює Ізраїльський уряд, обвинувачуючи його в прокомуністичній лінії в корупції Бен Гуріона і т. п.

В. Глазкову було звернуто узагу, що АВПН не уважає Ізраїль комуністичною державою й що не є він сателітом Москви, а тому є нонсенсом, щоб "Антикомуністичний Інтернаціонал" займався поборюванням комунізму в Ізраїлі, втягуючи до того АВПН. Через це ніякої співпраці між АВПН і згаданим "Антикомуністичним Інтернаціоналом" не було.

“ПРАВДИВЕ ЗНАЧЕННЯ СОВЕТСЬКОГО ТЕРМІНУ УКРАЇНА”

Під цією назвою, вже вийшла з друку та по-вилася в продажі брошура, (48 стор. велика ві-сімка), видання Головної Управи СБУ. Автор брошури проф. д-р Р. Смаль-Стоцький — голо-ва Наукового Товариства ім. Шевченка на про-хання Спільки Визволення України видати окре-мою публікацією його статті, що були свого ча-су друковані в тижневику “Свобода”, дав на це свою згоду, поповнивши вже друковані матеріали новими.

Про мету цього видання найкраще промовля-ють слова автора:

“Треба нарешті ясно і чітко поставити це пи-тання перед нашою суспільністю. І треба поста-вити, ясною відповіддю, крапку над “і”, хоч ця операція й болюча, бо слово “Україна” перепле-гене в нас з глибокими почуванням й “святими .деями” нації нашої. Але время люте, і нам, по-літичній еміграції та представникам вільної ук-раїнської науки, не годиться бавитись ілюзіями, бо політика, що не числиться з дійсними реаліте-

Під час протикомуністичної демонстрації в Нью-Йорку, що відбулася в 1966 р. на знак підтримки американських вояків у В’єтнамі, п. В. Глазков сам не приєднався до колони АВПН та ще й загітував кількох інших представників національних груп, членів АВПН, щоб вони прилучилися до маршу в його “Антикомуністичнім Інтернаціоналі”.

І найголовніше: В. Глазков був автором провока-тивного листа до ОН від імени фіктивної “Ліги 33-ох поневоленних народів”, в якому ця “ліга” протес-тувала проти того, що “Советська Україна загар-бала Східню Польщу, Карпато-Рутенію, Буковину, Крим, а татар брутально депортувала в советську Сибір”.

Ця провокація була надрукована в тижневику “Нью-Йорк Індепендент”.

Коли В. Глазкова запитали чи він знає щось про появу згаданої провокації, то він заявив, що йому нічого про те не відомо. А тим часом виявилось, що секретар “Антикомуністичного Інтернаціоналу” Гавір Шибер (жид) особисто це число газети роз-повсюджував під час однієї політичної акції.

Після короткої дискусії над справою В. Глазкова, він був виключений з членів АВПН. Члени Ради Директорів і Екзекутиви серед яких були альбан-ці, мадари, українці, козаки, білоруси, американ-ці, грузини й кубинці цей внесок односторон-схваляли.

Український Відділ АВПН

тами дійсної дійсности, взагалі не є політикою, ні політичними міркуваннями, а самообманом.

Треба, отже, науковцєві, що від років займався семантикою, дати громаді яснє відповідь на пи-тання: яке є значення “советського терміну Укра-їна”? Треба проаналізувати дійсні реалітєти “со-ветської України” та з’ясувати дійсне значення цього слова за московсько-комуністичною курти-ною. Може це причиниться до оздоровлення де-яких громадян від дурману фальшивих “реалі-тетів”, що як лихоманка трясуть частиною наших спантеличених старших громадян та молоді, яку теж охопило словоблудіє, нібито “новаторства”.

Лєнін добре пам’ятав московське прислів’я: “покупєць-дурак — це дар Божий”! І він прода-вав комуністичну криваву реакцію й деспотію, як “прогрес-народоправство”, а встановивши в т. зв. СССР тоталітарну диктатуру, надав старим термінам “нові” значення. Його наслідники про-довжують цей обман і сьогодні, називаючи нево-лею — “волею”, війну “миром”, диктатуру — “демократією”, демократію — “фашизмом”, ре-акцію — “прогресом”, імперіалізм — “визволен-ням народів”, встановлення диктатури комуністів — “актом самовизначення народу”, колонію — “союзною самостійною суверенною республікою” і т. д., і т. п. Московська комуністична тиранія є тоталітарною диктатурою й поширена, навіть на значення слів і термінів. Ця вдосконалена техніка баламучення, що ставить коміть головою правдиві значення є найбільш успішною зброєю Москви в сучасній кривавій та холодній війнах, що почалися для нас від 20-их років й тривають досі. Це, як виявилось найбільше успішна мето-да для полукання мозків інтелігенції в некомуні-стичному світі, що вірить у “еволюцію” комуно-московської диктатури.

Дуже галасливий табір радянофілів завдячує свої успіхи в еміграції почасти семантичним о-шуканствам. В цій ділянці вони успішні ученики Москви. Дійшло вже до такого, що кожна люди-на, яка сміє боронити значення слова “украї-нець”; заповіді Т. Шевченка, І. Франка чи Лєсі Українки, негайно таврується радянцями як “екс-треміст”, “реакціонер”, “фанатик”, “тоталітарист” — всі ці слівця перенесені з комуністичного словника та його лжесемантики. Слова “визво-лення”, “анти-комунізм”, “боротьба”, “проти-мо-сковська революція” у змінювальському таборі української еміграції вже набрали згирдливого ба й іронічного значення. Культ Шевченка й Франка, чи Лєсі Українки і їх правдивих ідей стає “реакцією”. Тільки перелицьовані у Москві і цензуровані Шевченко — Франко — Лєся Українка чи Олєсь заслуговують на “пошану” еміграції. Їхні ідеї і заповіді пробують заступити своєю балаканиною Коротичі, Драчі, Павлички...

Ці радянці (зміновіховці) витворили на зразок московських комуністів для одурманення емігра-

ції й своєю мову з протилежними значеннями. Про це можна укласти цілий словничок: ілюзії — стали реалітетами, стремління до розбиття громади — змаганням до громадської єдності, спроба встановити диктатуру меншости — це демократія, і т. д., а значення "комуністичний поплентач" — ховається в термінах "прогресист", "активіст" — і т. д.

Ціна видання в ЗСА і в Канаді з пересилкою \$1.00.

Набувати в українських книгарнях або вислати замовлення на адресу:

A. L. U. (S. V. U.), Inc.,
P. O. Box 38, Greenpoint Station
Brooklyn, N. Y., 11222, U. S. A.

S. V. U.
Box 51, Postal Station "C",
Toronto 3, Ontario, Canada.

ДО ВІДОМА ЖЕРТВОДАВЦІВ І ЗБІРЩИКІВ

Цілком свідомі того, що Ваші пожертви й праця збірщиків на цілі СБУ й АВПН та висліди збіркових акцій повинні кожночасно оголошуватись в пресі. З одного боку це стимулює працю збірщиків, а з другого задовольняє жертводавця, що його жертва пішла по призначенню.

На жаль, нерегулярна поява нашого журналу зумовлює економію сторінок для невідкладних публікацій, а тому замало залишається місця на поіменний друк жертводавців. Звичайно тих поквітуваних, що їх висилає Крайова Управа за надіслані збірки крім самого збірщика ніхто не бачить, а тому вирішено подати до відома жертводавців загальні висліди деяких збірок та заповнити їх, що їхня жертва, яка була вписана до збіркової листи, потрапила по призначенню. Всі збіркові листи нумеровані й зареєстровані в КУ СБУ й за них кожночасно відчитуються збірщики.

Збірка на АВПН в 1966 році: Ос. Нью Йорк 150 дол., П. Галич — Дітройт 162.00 дол., М. Кульчицький — Чикаго 156.00 дол., О. Шевченко — Рочестер 80.00 дол., В. Котелевець — Трентон 141.00 дол., Ос. Торонто — Канада 138.00 дол., Ос. Монреаль, Канада — 87.00 дол., Ос. Вінніпег, Канада — 200.00 дол., СБУ в Англії 20.00 дол., СБУ в Німеччині 12.00 дол., СБУ в Австралії 10.00 дол.

Збірка на КУ СБУ в 1966 році: Ос. Нью Йорк 175.00 дол., П. Галич — Дітройт 91.50 дол., Ос. Пассайк 35.00 дол., Ос. Трентон 100.00 дол., Ос. Рочестер 50.00 дол., Ос. Чикаго 12.00 дол.

Збірка на КУ СБУ в 1967 році: Ос. Нью Йорк 125.00 дол., П. Галич — Дітройт 126.00 дол., М. Кульчицький — Чикаго 35.00 дол., В. Котелевець — Трентон 100.00 дол., І. Шевченко — Рочестер 100.00 дол., Ос. Пассайк 130.00 дол., О. Кейс 10 дол., А. Штанько 10.00 дол., І. Кисіль 5 дол., В. Коваль 80.00 дол., Д. Ярмо 50.00 дол., О. Ховайло 40.00 дол., І. Марченко 40.00 дол., О. Калиник 65.00 дол.

Пожертви на АВПН: СБУ в Англії 53.00 дол., Ос. Чикаго 54.00 дол., п. Котелевець 100.00 дол.

Всім жертводавцям і збірщикам щиро дякуємо

КУ СБУ в ЗСА

НОВЕ ІЛЮСТРОВАНЕ ВИДАННЯ АВПН

Підготовляється до друку в англійській мові ілюстроване видання організації Американці за Визволення Поневолених Народів про Маніфестацію біля Статуті Свободи в Тиждень Поневолених Народів 1967 року.

Подібне видання з минулорічної маніфестації, що було видане тиражем в 5 тисяч примірників, спричинилося до великої популяризації серед американців Тижня Поневолених Народів та його цілі.

Як і минулорічне видання, нове з 1967 року, буде розіслане також клітинам СБУ для розповсюдження на місцях під час Тижня Поневолених Народів 1968 року

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР"

Найстарший і передовий український незалежний тижневик в Канаді.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР", — який появляється вже 64-ий рік, служить вже трьом поколінням канадійських українців.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — це незалежна газета, що стоїть на засадах здорового українського патріотизму.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — приносить цікаві та актуальні вісті й інформації з українського життя в Україні і в світі.

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР" — веде постійну "Літературну Сторінку", "Господарську", "Жіночу" і куток для дітей, друкує історичні і побутові повісті передових українських письменників.

Річна передплата вносить:

в Канаді — \$5.00 — в ЗСА — \$5.50

Тим, що покличуться на це оголошення, вислатимемо через **один місяць** нашу газету **безплатно**, для зазнайомлення з її змістом.

Просимо писати на адресу:

CANADIAN FARMER
462 Hargrave Street
Winnipeg 2, Man., Canada